

K J S

King James bibeln på svenska
[2 Samuelsboken]

September 2021

Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

1 Nu inträffade det efter Sauls död, när David hade återvänt från slakten på amalekiterna, och David hade stannat i Ziklag *i* två dagar;

2 Ja det inträffade på tredje dagen, att, se, en man kom ut ur lägret ifrån Saul med sina kläder sönderrivna, och *med* jord på sitt huvud: och det skedde *så*, när han kom till David, att han föll till marken, och bugade.

3 Och David sade till honom, Varifrån kommer du? Och han sade till honom, Från Israels läger har jag flytt.

4 Och David sade till honom, Hur gick det? Jag ber dig, berätta för mig. Och han svarade, Att folket har flytt från striden, och *att* många av folket också har stupat och är döda; och *att* Saul och hans son Jonathan också är döda.

5 Och David sade till den unge mannen som berättade *detta* för honom, Hur vet du att Saul och hans son Jonathan är döda?

6 Och den unge mannen som berättade *detta* för honom sade, Då jag av en händelse råkade vara på berget Gilboa, se, *då* lutade sig Saul mot sitt spjut; och, se, vagnarna och hästryttarna följde ivrigt efter honom.

7 Och när han såg sig om, såg han mig, och kallade på mig. Och jag svarade, Här *är* jag.

8 Och han sade till mig, Vem *är* du? Och jag svarade honom, Jag *är* en

amalekit.

9 Han sade åter till mig, Stå, jag ber dig, på mig, och dröp mig: ty vanda har kommit över mig, ty mitt liv *är* fortfarande helt *kvar* i mig.

10 Så jag stod på honom, och dröpte honom, eftersom jag var säker på att han inte kunde överleva efter att han hade fallit ner: och jag tog kronan som *satt* på hans huvud, och armbandet som *var runt* hans arm, och har hämtat hit dem till min herre.

11 Då grep David tag i sina kläder, och rev sönder dem; och likaså *gjorde* alla männen som *var* med honom:

12 Och de sörjde, och grät, och fastade intill kvällen, för Saul, och för hans son Jonathan, och för HERRENS folk, och för Israels hus; eftersom de hade fallit för svärdet.

13 Och David sade åt den unge mannen som berättade *detta* för honom, Varifrån *är* du? Och han svarade, Jag *är* en främlings son, en amalekit.

14 Och David sade till honom, Hur kommer det sig *att* du inte fruktade för att räcka ut din hand till att förgöra HERRENS smorde?

15 Och David kallade på en av de unga männen, och sade, Närma dig *honom*, och fall över honom. Och han slog honom *så* att han dog.

16 Och David sade till honom, Ditt blod *vare* över ditt *eget* huvud; ty din *egen* mun har vittnat mot dig, sägande, Jag har dräpt HERRENS smorde.

17 Och David sörjde över Saul och över hans son Jonathan med denna klagan:

18 (Han befallde dem också att lära Judahs barn *att använda* pilbågen: se, *det är* skrivet i Jashers bok.)

19 Israels ljuvlighet är slagen *uppe* på dina höjder: hur har *inte* hjältarna fallit!

20 Berätta *det* inte i Gath, utropa *det* inte på Askelons gator; att inte filisteernas döttrar ska glädja sig, att inte de oomskurnas döttrar ska fröjda sig.

21 Ni Gilboas berg, *låt* ingen dagg, ej heller regn, *falla* på er, *låt* inte heller offergåvors fält *finnas där*: ty där har hjältarnas sköld avskyvärt kastats *ner*, Sauls sköld, *såsom att han* inte *hade varit* smord med olja.

22 Från de slagnas blod, från de mäktigas fett, vek Jonathans båge inte tillbaka, och Sauls svärd vände inte tillbaka tomhänt.

23 Saul och Jonathan *var* älskvärda och behagliga i sina liv, och i deras död skildes de inte åt: de var snabbare än örnar, de var starkare än lejon.

24 Ni Israels döttrar, gråt över Saul, vilken klädde er i scharlakan, tillsammans med *andra* behagligheter, vilken satte prydnader av guld på era kläder.

25 Hur har *inte* hjältarna fallit i stridens mitt! O Jonathan, *du blev* slagen *uppe* på dina höjder.

26 Jag är bedrövad för din skull, min broder Jonathan: mycket behaglig har du varit för mig: din kärlek till

mig var ljuvlig, *den var* större än kvinnokärlek.

27 Hur har *inte* hjältarna fallit, och krigsvapnen förgåtts!

Kapitel 2

1 Och det inträffade efter detta, att David frågade HERREN, sägande, Skall jag dra upp in i någon av Judahs städer? Och HERREN sade till honom, Dra upp. Och David sade, Vart skall jag dra upp? Och han sade, Till Hebron.

2 Så David for upp dit, och också hans två hustrur, Ahinoam, jezreelitiskan, och Abigail, carmeliten Nabals hustru.

3 Och sina män som *var* med honom förde David upp, var man med sitt hushåll: och de bosatte sig i Hebrons städer.

4 Och Judah män kom, och de smorde där David *till* kung över Judah hus. Och de berättade för David, sägande, *Att* Jabesh-Gileads män *var de* som begravnade Saul.

5 Och David sände budbärare till Jabesh-Gileads män, och sade till dem, *Vare* ni välsignade av HERREN, att ni har visat denna godhet mot er herre, *ja* mot Saul, och har begravt honom.

6 Och *må* nu HERREN visa godhet och sanning mot er: och också jag kommer gengälda er denna godhet, eftersom ni har gjort detta ting.

7 Låt nu därför era händer bli styrkta, och var ni tappra: ty er mästare Saul är död, och Judah hus

har också smort mig *till* kung över sig.

8 Men Abner, Ners son, Sauls härs befälhavare, tog Sauls son Ish-Bosheth, och förde över honom till Mahanaim;

9 Och gjorde honom *till* kung över Gilead, och över ashuriterna, och över Jezreel, och över Efraim, och över Benjamin, och över hela Israel.

10 Ish-Bosheth, Sauls son, *var* fyrtio år gammal när han började att regera över Israel, och *han* regerade *i* två år. Men Judah hus följde David.

11 Och den tid som David var kung i Hebron över Judah hus var sju år och sex månader.

12 Och Abner, Ners son, och Sauls son Ishbosheths tjänare, drog ut från Mahanaim till Gibeon.

13 Och Joab, Zeruiahs son, och Davids tjänare, drog ut, och möttes *alla* tillsammans vid Gibeons damm: och de satte sig ner, den ena *truppen* på ena sidan av dammen, och den andra *truppen* på den andra sidan av dammen.

14 Och Abner sade till Joab, Låt nu de unga männen stå upp, och tävla inför oss. Och Joab sade, Låt dem resa sig.

15 Då stod de upp, tolv till antalet av Benjamin, och gick över, vilka *hörde* till Sauls son Ish-Bosheth, och tolv av Davids tjänare.

16 Och de grep var och en tag i sin näste vid huvudet, och *stötte* sitt svärd i sin nästes sida; så *att* de föll ner tillsammans: därför kallades platsen för Helkathhazzurim, vilken

ligger i Gibeon.

17 Och det uppstod en mycket hård strid den dagen; och Abner blev slagen, och Israels män, inför Davids tjänare.

18 Och tre söner till Zeruiah var där, Joab, och Abishai, och Asahel: och Asahel *var lika* snabbfotad som ett vilt rådjur.

19 Och Asahel jagade efter Abner; och färdandes vek han inte av varken till höger eller till vänster ifrån att följa Abner.

20 Då såg Abner sig om, och sade, *Är det* du Asahel? Och han svarade, *Det är jag*.

21 Och Abner sade till honom, Vik åt sidan, åt din högra sida eller åt din vänstra, och ta *istället* fast en av de unga männen, och tag dig hans rustning. Men Asahel ville inte vika av ifrån att följa honom.

22 Och Abner sade återigen till Asahel, Vänd bort ifrån att följa mig: varför skulle jag *behöva* slå dig till marken? Hur skulle jag sedan *då kunna* hålla uppe mitt ansikte mot din bror Joab?

23 Dock vägrade han att vika av: därför stötte Abner honom med bakänden av spjutet under det femte *revbenet*, så att spjutet kom ut bakpå honom; och han föll ner där, och dog på samma plats: och det inträffade, *att* så många som kom till den platsen där Asahel föll ner och dog stannade upp.

24 Också Joab och Abishai jagade efter Abner: och solen gick ner när de hade kommit till berget Ammah,

som *ligger* gentemot Giah vid Gibeons vildmarks väg.

25 Och Benjamins barn församlade sig efter Abner, och blev till en *enda* trupp, och stod på toppen av en höjd.

26 Sedan ropade Abner till Joab, och sade, Skall svärdet få frossa för evigt? Vet du inte att bitterhet kommer vara slutet på det? Hur länge skall detta då få fortgå, innan du ska befälla folket att vända tillbaka ifrån att förfölja sina bröder?

27 Och Joab sade, *Så sant som* Gud lever, om du inte hade talat, sannerligen, då hade folket var och en på morgonen gått upp ifrån att förfölja sin broder.

28 Så Joab blåste *i* en basun, och allt folket stannade upp, och jagade inte efter Israel något mer, inte heller stred de mer.

29 Och Abner och hans män vandrade genom slätten hela den natten, och passerade över Jordan, och gick genom hela Bithron, och de kom till Mahanaim.

30 Och Joab vände tillbaka ifrån att förfölja Abner: och när han hade samlat ihop allt folket, saknades det av Davids tjänare nitton män och Asahel.

31 Men Davids tjänare hade slagit av Benjamin, och av Abners män, *så att* trehundra och sextio män dog.

32 Och de tog upp Asahel, och begravde honom in hans fars grav, som *låg i* Bethlehem. Och Joab och hans män färdades hela natten, och i gryningen kom de till Hebron.

Kapitel 3

1 Nu fortgick det ett långvarigt krig mellan Sauls hus och Davids hus: men David blev starkare och starkare, och Sauls hus blev svagare och svagare.

2 Och i Hebron blev söner födda åt David: och hans förstfödde var Amnon, från jezreelitiskan Ahinoam;

3 Och hans andre, Chileab, från Abigail, carmeliten Nabals hustru; och den tredje, Absalom, Maacahs son, Geshurs kung Talmais dotter.

4 Och den fjärde, Adonijah, Haggiths son; och den femte, Shefatiah, Abitals son;

5 Och den sjätte, Ithream, genom Davids hustru Eglah. Dessa blev födda åt David i Hebron.

6 Och det inträffade, medan det rådde krig mellan Sauls hus och Davids hus, att Abner stärkte sig för Sauls hus.

7 Och Saul hade en bihustru, vars namn *var* Rizpah, Aiahs dotter: och *Ish-Bosheth* sade till Abner, Varför har du gått in till min fars bihustru?

8 Då blev Abner mycket vred på grund av Ish-Bosheths ord, och sade, *Är* jag ett hundhuvud, som emot Judah denna dag visar godhet åt din fader Sauls hus, åt hans bröder, och åt hans vänner, och *som* inte har utlämnat dig i Davids hand, *eftersom* att du i dag anklagar mig för ett snedsteg i fråga om denna kvinna?

9 Gud göre så mot Abner, och mer också, om inte, såsom HERREN har

svurit åt David, jag också gör så åt honom;

10 Att överföra kungariket från Sauls hus, och att upprätta Davids tron över Israel och över Judah, från Dan ända till Beer-Sheba.

11 Och han kunde inte svara Abner ett *enda* ord igen, eftersom han fruktade honom.

12 Och Abner sände budbärare till David å hans vägnar, sägande, Vems *är* landet? Sägande *också*, Slut din pakt med mig, och, se, min hand *skall vara* med dig, till att få över hela Israel till dig.

13 Och han sade, Gott; jag skall sluta en pakt med dig: men ett ting begär jag av dig, nämligen *att*, Du inte skall se mitt ansikte, om du inte först ska hämta Michal, Sauls dotter, när du kommer för att se mitt ansikte.

14 Och David sände budbärare till Ish-Bosheth, Sauls son, sägande, Överlämna *mig* min hustru Michal, som jag tog till hustru åt mig för etthundra förhudar från filisteerna.

15 Och Ish-Bosheth sände, och tog henne från *hennes* make, *ja* från Paltiel, Laishs son.

16 Och hennes make gick med henne längs *vägen* gråtande efter henne till Bahurim. Sedan sade Abner till honom, Gå, vänd tillbaka. Och han vände tillbaka.

17 Och Abner hade kommunikation med Israels äldste, sägande, Ni sökte tidigare efter David *att bli* kung över er:

18 *Så* förverkliga *det* då nu: ty

HERREN har talat om David, sägande, Genom min tjänare Davids hand kommer jag rädda mitt folk Israel från filisteernas hand, och från alla deras fienders hand.

19 Och Abner talade också inför Benjamins öron: och Abner for också för att tala inför Davids öron i Hebron allt *det* som föreföll *vara* gott för Israel, och som föreföll *vara* gott för hela Benjamins hus.

20 Så Abner kom till David till Hebron, och tjugo män med honom. Och David ordnade en fest för Abner och de män som *var* med honom.

21 Och Abner sade till David, Jag skall resa mig upp och gå, och kommer församla hela Israel till min herre konungen, att de må sluta en pakt med dig, och att du må regera över allt som ditt hjärta önskar. Och David sände iväg Abner; och han gick i frid.

22 Och, se, Davids och Joabs tjänare kom *tillbaka* ifrån *att de hade jagat* en trupp, och förde in ett stort byte med sig: men Abner *var* inte med David i Hebron; ty han hade sänt iväg honom, och han hade gett sig av i frid.

23 När Joab och hela hären som *var* med honom hade kommit, berättade de för Joab, sägande, Abner, Ners son, kom till kungen, och han har skickat iväg honom, och han har gett sig av i fred.

24 Då kom Joab till kungen, och sade, Vad har du gjort? Se, Abner kom till dig; hur *kommer det sig att* du har sänt iväg honom, och *nu* är

han *nästan* helt borta?

25 Du känner *ju* Ners son Abner, att han kom för att lura dig, och för att få veta din utgång och din ingång, och för att få veta allt som du gör.

26 Och när Joab hade kommit ut från David, sände han budbärare efter Abner, vilka hämtade tillbaka honom från brunnen Sirah: men David visste inte om *detta*.

27 Och när Abner hade återvänt till Hebron, tog Joab honom avsides i porten för att tala enskilt med honom, och stack honom där under det femte *revbenet*, så att han dog, för sin bror Asahels blods skull.

28 Och efteråt när David hörde *det*, sade han, Jag och mitt kungadöme *är* för evigt oskyldiga inför HERREN till Abners, Ners sons, blod:

29 Låt det vila på Joabs huvud, och på hela hans fars hus; och låt det inte fattas från Joabs hus någon som har en flytning, eller som är spetälsk, eller som stöder sig mot en krycka, eller som faller på svärdet, eller som saknar bröd.

30 Så Joab och hans bror Abishai dräpte Abner, eftersom han hade dräpt deras bror Asahel under striden vid Gibeon.

31 Och David sade till Joab, och åt allt folket som *var* med honom, Riv sönder era kläder, och hölj er i säcktyg, och sörj inför Abner. Och kung David *själv* följde båren.

32 Och de begravde Abner i Hebron: och kungen höjde sin röst, och grät vid Abners grav; och allt folket grät.

33 Och kungen sörjde över Abner, och sade, Dog Abner såsom en dåre dör?

34 Dina händer *var* inte bundna, ej heller *var* dina fötter satta i bojor: såsom en man faller inför ogudaktiga män, *så* föll du. Och allt folket grät över honom igen.

35 Och när allt folket kom för att få David att äta mat medan det fortfarande var dag, svor David, sägande, Gud göre så mot mig, och också mer, ifall jag skulle smaka bröd, eller något annat, förrän solen är nere.

36 Och allt folket lade märke *till det*, och det behagade dem: liksom vadhelst som kungen gjorde behagade allt folket.

37 Ty allt folket och hela Israel förstod *på* den dagen att detta inte kom från kungen att dräpa Abner, Ners son.

38 Och kungen sade till sina tjänare, Förstår ni inte att en furste och en stor man denna dag har fallit i Israel?

39 Och denna dag *är* jag svag, fastän *jag är* smord *till* kung; och dessa män, Zeruiahs söner, *är* för hårda för mig: HERREN skall löna ogärningsmannen enligt hans ondska.

Kapitel 4

1 Och när Sauls son hörde att Abner var död i Hebron, blev hans händer kraftlösa, och alla israeliter blev oroliga.

2 Och Sauls son hade två män *som*

var befäl över trupper: den enes namn var Baanah, och den andres namn var Rechab, söner till Rimmon, en beerothit, tillhörande Benjamins barn: (ty också Beeroth räknades till Benjamin:

3 Och beerothiterna flydde till Gittaim, och blev gäster där intill denna dag.)

4 Och Jonathan, Sauls son, hade en son som var förlamad i fötterna. Han var fem år gammal när nyheterna om Saul och Jonathan kom från Jezreel, och hans sköterska tog upp honom, och flydde: och det inträffade, när hon skyndade sig för att fly, att han föll, och blev lam. Och hans namn var Mefibosheth.

5 Och beerothiten Rimmons söner, Rechab och Baanah, for, och kom till Ish-Bosheths hus vid dagens hetta, vilken låg på en bädd vid middagstiden.

6 Och de kom dit mitt in i huset, såsom att de skulle hämta vete; och de stack honom under det femte revbenet: och Rechab och hans bror Baanah flydde.

7 Ty när de kom in i huset, låg han på sin bädd i sitt sovrum, och de slog honom, och dräpte honom, och halshöggt honom, och tog hans huvud, och for iväg genom slätten hela natten.

8 Och de hämtade Ish-Bosheths huvud till David till Hebron, och sade till kungen, Se Ish-Bosheths huvud, Sauls son, din fiende, vilken sökte ditt liv; och HERREN har denna dag gett min herre konungen

hämnd på Saul, och på hans säd.

9 Och David svarade Rechab och hans bror Baanah, beerothiten Rimmons söner, och sade till dem, *Så sant* HERREN lever, som har friköpt min själ ut ur allt trångmål, 10 När en viss man berättade för mig, sägande, Se, Saul är död, i tro att han kom med glada nyheter, då tog jag fatt honom, och dräpte honom i Ziklag, vilken trodde att jag skulle ge honom en belöning för hans nyheters skull:

11 Hur mycket mer då, när onda män har dräpt en rättfärdig person i hans eget hus på hans egen säng? Skall jag inte nu därför utkräva hans blod av er hand, och taga bort er från jorden?

12 Och David gav order åt sina unga män, och de dräpte dem, och högg av deras händer och deras fötter, och hängde upp dem över dammen i Hebron. Men de tog Ish-Bosheths huvud, och begravde det i Abners grav i Hebron.

Kapitel 5

1 Sedan kom alla Israels stammar till David till Hebron, och talade, sägande, Se, vi är ditt ben och ditt kött.

2 Också tidigare, när Saul var kung över oss, var du han som förde ut och förde in Israel: och HERREN sade till dig, Du skall föda mitt folk Israel, och du skall vara en befälhavare över Israel.

3 Så alla Israels äldste kom till

kungen till Hebron; och kung David slöt en pakt med dem i Hebron inför HERREN: och de smorde David *till* kung över Israel.

4 David *var* trettio år gammal när han började att regera, *och* han regerade *i* fyrtio år.

5 I Hebron regerade han över Judah *i* sju år och sex månader: och i Jerusalem regerade han *i* trettiotre år över hela Israel och Judah.

6 Och kungen och hans män for till Jerusalm till jebusiterna, landets invånare: vilka talade till David, sägande, Om du inte ska ta bort de blinda och de lama, skall du inte komma in hit: tänkande, David kan inte komma in hit.

7 Likväl intog David Zions borg: densamma *är* Davids stad.

8 Och David sade på den dagen, Vem än som tar sig upp till rännen, och slår jebusiterna, och de lama och de blinda, *som är* hatade av Davids själ, *han skall vara främst och befälhavare*. Därför sade de, De blinda och de lama skall inte komma in i huset.

9 Så David bodde i borgen, och kallade den för Davids stad. Och David byggde runt omkring, ifrån Millo och inåt.

10 Och David fortsatte framåt, och växte sig stor, och HERREN härskarornas Gud *var* med honom.

11 Och Hiram, Tyres kung, sände budbärare till David, och cederträ, och snickare, och stenhuggare: och de byggde David ett hus.

12 Och David förnimmade att

HERREN hade befast honom *som* kung över Israel, och att han hade upphöjt hans kungarike för sitt folk Israels skull.

13 Och David tog *sig* fler biustrur och hustrur ur Jerusalem, efter *att* han hade kommit från Hebron: och det föddes ytterligare söner och döttrar åt David.

14 Och dessa *är* namnen på de som blev födda åt honom i Jerusalem; Shammua, och Shobab, och Nathan, och Solomon,

15 Också Ibhar, och Elishua, och Nefeg, och Jafia,

16 Och Elishama, och Eliada, och Elifalet.

17 Men när filisteerna hörde att de hade smort David *till* kung över Israel, kom alla filisteerna upp för att söka efter David; och David fick höra *om det*, och gick ner till fästet.

18 Filisteerna kom också och spred ut sig i Refaimdalen.

19 Och David frågade HERREN, sägande, Skall jag dra upp till filisteerna? Kommer du ge dem i min hand? Och HERREN sade till David, Dra upp: ty jag kommer utan tvekan ge filisteerna i din hand.

20 Och David kom till Baal-Perazim, och David slog dem där, och sade, HERREN har brutit fram över mina fiender framför mig, såsom vatten bryter fram. Därför uppkallade han den platsens namn till Baal-Perazim.

21 Och där lämnade de sina avbilder, och David och hans män brände upp dem.

22 Och återigen kom filisteerna upp, och spred ut sig i Refaimdalen.
23 Och när David frågade HERREN, sade han, Du skall inte dra upp; *utan* gå runt bakom dem, och kom *in* över dem mittemot mullbärsträden.
24 Och låt det *så* ske, när du hör ljudet av en marsch i mullbärsträdens toppar, att du då skall mana på dig: ty då skall HERREN dra ut framför dig, till att slå filisteernas här.
25 Och David gjorde så, såsom HERREN hade befallt honom; och slog filisteerna ifrån Geba tills du kommer till Gazer.

Kapitel 6

1 Återigen församlade David alla Israels utvalda *män*, trettiotusen.
2 Och David stod upp, och for från Baale i Judah med allt folket som *var* med honom, för att därifrån hämta upp Guds ark, vars namn är uppkallat efter härskarornas HERRES namn som bor *mellan* keruberna.
3 Och de satte Guds ark på en ny vagn, och förde ut den ur Abinadabs hus som *låg* i Gibeah: och Uzzah och Ahio, Abinadabs söner, körde den nya vagnen.
4 Och de hämtade ut den ur Abinadabs hus som var i Gibeah, ackompanjerande Guds ark: och Ahio gick framför arken.
5 Och David och hela Israels hus spelade inför HERREN på alla slags *instrument gjorda av granträ*, ja på

harpor, och på psaltarespel, och på tamburiner, och på skallror, och på cymbaler.

6 Och när de kom till Nachons tröskplats, räckte Uzzah fram *sin hand* mot Guds ark, och tog tag i den; ty oxarna skakade den.
7 Och HERRENS ilska upptändes mot Uzzah; och Gud slog honom där på grund av *hans* fel; och han dog där vid Guds ark.

8 Och David blev misshagad, eftersom HERREN hade brutit in över Uzzah: och han kallade den platsens namn för Perez-Uzzah, *vilket den heter* intill denna dag.

9 Och David blev rädd för HERREN den dagen, och sade, Hur skall HERRENS ark komma till mig?

10 Så David ville inte förflytta HERRENS ark till sig in till Davids stad: utan David bar den åt sidan in till gittiten Obed-Edoms hus.

11 Och HERRENS ark var kvar i gittiten Obed-Edoms hus *i* tre månader: och HERREN välsignade Obed-Edom, och hela hans hushåll.

12 Och det blev berättat för kung David, sägande, HERREN har välsignat Obed-Edoms hus, och allt som *hör* till honom, för Guds arks skull. Så David for och hämtade upp Guds ark från Obed-Edoms hus in till Davids stad under glädje.

13 Och det skedde *så*, att när de som bar HERRENS ark hade gått sex steg, offrade han oxar och göddjur.

14 Och David dansade inför HERREN med all *sin* kraft; och David *var* omgjordad med en linne-

efod.

15 Så David och hela Israels hus förde upp HERRENS ark under jubel, och under basunljud.

16 Och när HERRENS ark kom in till Davids stad, tittade Sauls dotter Michal på genom ett fönster, och såg kung David hoppande och dansande inför HERREN; och hon föraktade honom i sitt hjärta.

17 Och de hämtade in HERRENS ark, och ställde den på dess plats, mitt i det tabernakel som David hade slagit upp för den: och David offrade brännoffer och fredsoffer inför HERREN.

18 Och så snart som David hade upphört med att offra brännoffer och fredsoffer, välsignade han folket i härskarornas HERRES namn.

19 Och han delade ut bland allt folket, *ja* bland hela Israels skara, också åt kvinnorna såsom åt männen, åt var och en en brödkaka, och en rejäl bit *kött*, och en flagon *vin*. Så allt folket gav sig av, var och en till sitt hus.

20 Sedan vände David tillbaka för att välsigna sitt hushåll. Och Sauls dotter Michal kom ut för att möta David, och sade, Hur härlig var *inte* Israels kung i dag, som i dag blottade sig själv inför sina tjänares tjänstekvinnors ögon, såsom en av de fåfängliga typerna skamlöst blottar sig!

21 Och David sade till Michal, *Det var* inför HERREN, som valde mig framför din far, och framför hela hans hus, för att tillsätta mig *till*

styresman över HERRENS folk, över Israel: därför kommer jag spela inför HERREN.

22 Och jag kommer alltjämt bli än mer vidrig än så här, och kommer vara låg i mina egna ögon: och angående tjänstekvinnorna som du har talat om, av dem skall jag hållas i heder.

23 Därför fick Sauls dotter Michal inget barn intill hennes dödsdag.

Kapitel 7

1 Och det inträffade, när kungen satt i sitt hus, och HERREN hade gett honom vila från alla hans fiender runt omkring;

2 Att kungen sade till profeten Nathan, Se nu, jag bor i ett hus av cederträ, men Guds ark bor innanför draperier.

3 Och Nathan sade till kungen, Gå, gör allt som *finns* i ditt hjärta; ty HERREN *är* med dig.

4 Och det inträffade den natten, att HERRENS ord kom till Nathan, sägande,

5 Gå och säg till min tjänare David, Så säger HERREN, Skall du bygga mig ett hus för mig att bo i?

6 Ty jag har inte bott i *något* hus alltsedan den tid då jag hämtade upp Israels barn ut ur Egypten, ända till denna dag, utan har vandrat i ett tält och i ett tabernakel.

7 På alla *de platser* på vilka jag har vandrat med alla Israels barn, talade jag *någonstans* ett ord med någon av Israels stammar, vilka jag befallde

att föda mitt folk Israel, sägande,
Varför bygger ni mig inte ett hus av
cederträ?

8 Därför skall du nu säga så till min
tjänare David, Så säger härskarornas
HERRE, Jag tog dig från fårskjulet,
från att följa fåren, till att bli
styresman över mitt folk, över Israel:

9 Och jag var med dig varhelst du
gick, och har huggit av alla dina
fiender ifrån din åsyn, och har gjort
dig ett stort namn, såsom de stora
männens namn som *finns* på jorden.

10 Därtill kommer jag tillsätta en
plats åt mitt folk Israel, och kommer
plantera dem, att de må bo på en
plats *som är* deras egen, och inte mer
flyttas *runt*; inte heller skall
ondskans barn ansätta dem något
mer, såsom tidigare,

11 Och såsom alltsedan den tid då
jag befallde domare *att råda* över
mitt folk Israel, och har fått dig att
vila från alla dina fiender. HERREN
säger dig också *likaså* att han
kommer göra dig ett hus.

12 Och när dina dagar är uppfyllda,
och du skall sova med dina fäder, *då*
kommer jag etablera din säd efter
dig, som skall utgå från ditt inre, och
jag kommer befästa hans kungarike.

13 Han skall bygga ett hus för mitt
namn, och jag kommer befästa hans
kungarikes tron för evigt.

14 Jag kommer vara hans far, och
han skall vara min son. Om han ska
begå missgärning, kommer jag tukta
honom med människors käpp, och
med människobarns slag.

15 Men min barmhärtighet skall inte

vika bort ifrån honom, såsom jag tog
den ifrån Saul, vilken jag tog bort
inför dig.

16 Och ditt hus och ditt kungarike
skall befästas för evigt inför dig: din
tron skall befästas för evigt.

17 Enligt alla dessa ord, och enligt
hela denna syn, så talade Nathan till
David.

18 Sedan gick kung David in, och
satt inför HERREN, och han sade,
Vem *är* jag, O Herre GUD? Och vad
är mitt hus, att du har fört mig *ända*
hit?

19 Och detta var ändock en liten sak
i dina ögon, O Herre GUD; utan du
har också talat om din tjänares hus
till en lång tid i framtiden. Och *är*
detta människors manér, O Herre
GUD?

20 Och vad kan David säga mera till
dig? Ty du, Herre GUD, känner din
tjänare.

21 För ditt ords skull, och efter ditt
eget hjärta, har du gjort alla dessa
stora ting, för att få din tjänare att
lära känna *dem*.

22 Därför är du stor, O HERRE
Gud: ty *det finns* ingen lik dig, inte
heller *finns det någon annan* Gud
förutom dig, i enlighet med allt som
vi har hört med våra öron.

23 Och vilken enda nation på jorden
är som ditt folk, *ja* som Israel, som
Gud gick för att återlösa till ett folk
åt sig själv, och för att göra sig ett
namn, och för att göra för er stora
och fruktansvärda ting, för ditt land,
inför ditt folk, som du återlöste åt
dig ifrån Egypten, *ifrån* nationerna

och deras gudar?

24 Ty du har bekräftat till dig själv att ditt folk Israel *skall vara* ett folk åt dig för evigt: och du, HERRE, har blivit deras Gud.

25 Och nu, O HERRE Gud, det ordet som du har talat angående din tjänare, och angående hans hus, befast *det* för evigt, och gör såsom du har sagt.

26 Och låt ditt namn göras stort för evigt, sägande, Härskarornas HERRE *är* Guden över Israel: och låt din tjänare Davids hus befastas inför dig.

27 Ty du, O härskarors HERRE, Israels Gud, har avslöjat för din tjänare, sägande, Jag kommer bygga dig ett hus: därför har din tjänare funnit i sitt hjärta att be denna bön till dig.

28 Och nu, O Herre GUD, du *är* den Gud, och dina ord är sanna, och du har lovat denna godhet åt din tjänare:

29 Låt det nu därför behaga dig att välsigna din tjänares hus, att det må fortsätta för evigt inför dig: ty du, O Herre GUD, har talat *det*: och låt din tjänares hus vara välsignat för evigt med din välsignelse.

Kapitel 8

1 Och efter detta inträffade det, att David slog filisteerna, och kuvade dem: och David tog Methegammah ur filisteernas hand.

2 Och han slog Moab, och mätte dem med ett snöre, slängande ner dem till marken; ja med två snören

mätte han till att döda, och med ett helt snöre till att hålla vid liv. Och moabiterna blev *så* Davids tjänare, och hämtade *honom* gåvor.

3 David slog också Hadadezer, Rehobs son, Zobahs kung, när han for för att återta sitt gränsområde vid floden Euftrat.

4 Och David tog 1000 *vagnar* från honom, och 700 hästryttare, och 20 000 fotsoldater: och David skar av hälsenorna på alla *vagnshästarna*, men sparade av dem *till* 100 vagnar.

5 Och när syrierna från Damaskus kom för att hjälpa Hadadezer, Zobahs kung, dräpte David 22 000 män av syrierna.

6 Sedan upprättade David garnisoner i Syrien tillhörande Damaskus: och syrierna blev tjänare åt David, och hämtade gåvor. Och HERREN bevarade David varhelst han for.

7 Och David tog de guldsköldar som var på Hadadezers tjänare, och hämtade dem till Jerusalem.

8 Och från Betah, och från Berothai, städer tillhörande Hadadezer, tog kung David överskridande mycket mässing.

9 När Hamaths kung Toi hörde att David hade slagit Hadadezers hela här,

10 Då sände Toi sin son Joram till kung David, för att hälsa honom, och för att välsigna honom, eftersom han hade stridit mot Hadadezer, och slagit honom: ty Hadadezer hade *legat i* krig med Toi. Och Joram hämtade med sig silverkärl, och guldkärl, och mässingskärl:

11 Vilka också kung David helgade åt HERREN, tillsammans med det silver och guld som han hade helgat från alla de nationer som han kuvat; 12 Från Syrien, och från Moab, och från Ammons barn, och från filisteerna, och från Amalek, och från bytet från Hadadezer, Rehobs son, Zobahs kung.

13 Och David gjorde *sig* ett namn när han återvände från att slå syrierna i Saltdalen, 18 000 män.

14 Och han placerade ut garnisoner i Edom; över hela Edom placerade han ut garnisoner, och alla de av Edom blev Davids tjänare. Och HERREN bevarade David var än han gick.

15 Och David regerade över hela Israel; och David skipade dom och rättvisa åt allt sitt folk.

16 Och Joab, Zeruahs son, *hade befälet* över hären; och Jehoshafat, Ahiluds son, *var* skrivare;

17 Och Zadok, Ahitubs son, och Ahimelech, Abiathars son, *var* prästerna; och Seraiah *var* sekreteraren;

18 Och Benaiah, Jehoiadas son, *var över* både cherthiterna och pelethiterna; och Davids söner var huvudmän.

Kapitel 9

1 Och David sade, Finns det inte ännu någon som är kvar av Sauls hus, att jag må visa honom godhet för Jonathans skull?

2 Och *det fanns* av Sauls hus en

tjänare vars namn *var* Ziba. Och när de hade kallat honom till David, sade kungen till honom, *Är du Ziba?* Och han sade, *Din tjänare är han.*

3 Och kungen sade, *Finns* det inte ännu någon *kvar* av Sauls hus, att jag mot honom må visa Guds godhet? Och Ziba sade till kungen, Jonathan har ännu en son, *som är* lam i *sina* fötter.

4 Och kungen sade till honom, *Var finns* han? Och Ziba sade till kungen, *Se, han är* i Machirs hus, Ammiels son, i Lo-Debar.

5 Då sände kung David, och hämtade honom från Ammiels son Machirs hus, från Lo-Debar.

6 När nu Mefibosheth, Jonathans son, Sauls son, hade kommit till David, föll han ner på sitt ansikte, och visade vördnad. Och David sade, Mefibosheth. Och han svarade, *Se din tjänare!*

7 Och David sade till honom, *Frukta inte:* ty jag kommer sannerligen visa godhet mot dig för din far Jonathans skull, och kommer återställa dig allt land tillhörande din fader Saul; och du skall ständigt äta bröd vid mitt bord.

8 Och han bugade sig, och sade, *Vad är din tjänare,* att du skulle titta åt en sådan död hund som jag?

9 Sedan kallade kungen på Ziba, Sauls tjänare, och sade till honom, *Jag har* gett åt din herres son allt som hörde till Saul och till hela hans hus.

10 Därför skall du, och dina söner, och dina tjänare, bruka marken åt honom, och du skall inbärga

skörden, att din herres son må ha mat att äta: men Mefibosheth, din herres son, skall alltid äta bröd vid mitt bord. Nu hade Ziba femton söner och tjugo tjänare.

11 Då sade Ziba till kungen, I enlighet med allt som min herre kungen har befallt sin tjänare, så skall din tjänare göra. Gällande Mefibosheth, *sade kungen*, skall han äta vid mitt bord, såsom en av kungens söner.

12 Och Mefibosheth hade en ung son, vars namn *var* Micha. Och alla som bodde i Zibas hus *var* tjänare åt Mefibosheth.

13 Så Mefibosheth bodde i Jerusalem: ty han åt ständigt vid kungens bord; och var lam i båda sina fötter.

Kapitel 10

1 Och det inträffade efter detta, att Ammons barns kung dog, och hans son Hanun regerade i hans ställe.

2 Då sade David, Jag kommer visa godhet mot Hanun, Nahashs son, såsom hans far visade godhet mot mig. Och David sände ut för att trösta honom angående hans far genom sina tjänares hand. Och Davids tjänare kom in till Ammons barns land.

3 Och Ammons barns furstar sade till sin herre Hanun, Tror du *verkligen* att David hedrar din far, *eftersom* att han har sänt tröstare till dig? Har inte David *i själva verket* sänt sina tjänare till dig, för att

undersöka staden, och för att spionera på den, och för att omstörta den?

4 Därför tog Hanun Davids tjänare, och rakade av halva deras skägg, och skar av deras kläder mitt på, *ända uppe* vid deras bakdelar, och skickade iväg dem.

5 När de berättade *detta* för David, sände han ut *män* för att möta dem, ty männen skämdes väldigt mycket: och kungen sade, Dröj kvar i Jeriko tills era skägg har vuxit ut, och kom *sedan* tillbaka.

6 Och när Ammons barn märkte att de stank inför David, sände Ammons barn och lejde syrierna från Beth-Rehob, och syrierna från Zoba, 20 000 fotfolk, och från kung Maacah, 1000 män, och från Ish-Tob, 12 000 män.

7 Och när David hörde om *det*, sände han Joab, och hela hären av tappra män.

8 Och Ammons barn kom ut, och ställde upp sig till strid vid portens ingång: och syrierna från Zoba, och från Rehob, och Ish-Tob, och Maacah, *var* för sig själva på fältet.

9 När Joab såg att stridens front var mot honom *både* framför och bakom, valde han ut från Israels alla utvalda *män*, och ställde upp *dem* i stridsordning mot syrierna:

10 Och resten av folket lämnade han över i sin bror Abishais hand, att han skulle ställa upp *dem* till strid emot Ammons barn.

11 Och han sade, Om syrierna är för starka för mig, då ska du hjälpa mig:

men om Ammons barn är för starka för dig, då kommer jag komma och hjälpa dig.

12 Fatta mod, och låt oss vara män för vårt folk, och för vår Guds städer: och HERREN göre det som förefaller honom *vara* gott.

13 Och Joab närmade sig, och det folket som *var* med honom, till striden mot syrierna: och de flydde inför honom.

14 Och när Ammons barn såg att syrierna hade flytt, då flydde också de för Abishai, och kom in till staden. Så Joab vände tillbaka från Ammons barn, och kom till Jerusalem.

15 Och när syrierna såg att de blev slagna inför Israel, samlade de ihop sig.

16 Och Hadarezer sände, och hämtade ut de syrier som *fanns* bortom floden: och de kom till Helam; och Shobach, Hadarezers härs befälhavare, *gick* framför dem.

17 Och när detta blev berättat för David, församlade han hela Israel, och korsade över Jordan, och kom till Helam. Och syrierna ställde upp sig i ordning emot David, och stred mot honom.

18 Och syrierna flydde inför Israel; och David dräpte av syrierna *de männen på* 700 vagnar, och 40 000 hästryttare, och slog Shobach, deras härs befälhavare, som dog där.

19 Och när alla de kungar *som var* tjänare åt Hadarezer såg att de blev slagna inför Israel, *då* slöt de fred med Israel, och tjänade dem. Så

syrierna fruktade *nu* att hjälpa Ammons barn något mer.

Kapitel 11

1 Och det inträffade, efter att året var till ända, vid den tid när kungar drar ut *till strid*, att David sände Joab, och med honom sina tjänare, och hela Israel; och de förgjorde Ammons barn, och belägrade Rabbah. Men David dröjde alltjämt kvar i Jerusalem.

2 Och det inträffade vid en tid på kvällen, att David reste sig ifrån sin bädd, och gick *omkring uppe* på konungshusets tak: och från taket såg han en kvinna badande sig; och kvinnan *var* mycket vacker att titta på.

3 Och David sände och frågade efter kvinnan. Och *någon* sade, *Är* inte detta Bath-Sheba, Eliams dotter, hittiten Uriahs hustru?

4 Och David sände budbärare, och tog henne; och hon kom in till honom, och han låg med henne; ty hon var renad från sin orenhet: och hon återvände till sitt hus.

5 Och kvinnan blev gravid, och sände och berättade *det* för David, och sade, Jag *är* med barn.

6 Och David sände till Joab, *sägande*, Sänd mig hittiten Uriah. Och Joab sände Uriah till David.

7 Och när Uriah hade kommit till honom, begärde David *att få veta av honom* hur det var med Joab, och hur det var med folket, och hur kriget gick.

8 Och David sade till Uriah, Gå ner till ditt hus, och tvätta dina fötter. Och Uriah gav sig av från kungens hus, och en måltid från kungen följde efter honom.

9 Men Uriah sov vid dörren till kungens hus tillsammans med hans herres alla tjänare, och gick inte ner till sitt hus.

10 Och när de hade berättat *detta* för David, sägande, Uriah gick inte ner till sitt hus, sade David till Uriah, Kom du inte från *din* färd? Varför gick du *då* inte ner till ditt hus?

11 Och Uriah sade till David, Arken, och Israel, och Judah, vistas i tält; och min herre Joab, och min herres tjänare, har slagit läger *ute* på de öppna fälten; skulle jag då gå in till mitt hus, för att äta och för att dricka, och för att ligga med min hustru? *Så sant* du lever, och *så sant* din själ lever, jag kommer inte göra detta ting.

12 Och David sade till Uriah, Dröj kvar här i dag också, och i morgon kommer jag låta dig ge dig av. Så Uriah stannade i Jerusalem den dagen, och nästa dag.

13 Och när David hade kallat honom, åt och drack han inför honom; och han gjorde honom drucken: och på kvällen gick han ut för att lägga sig på sin bädd tillsammans med sin herres tjänare, men gick inte ner till sitt hus.

14 Och det inträffade på morgonen, att David skrev ett brev till Joab, och sände *det* genom Uriahs hand.

15 Och han skrev i brevet, sägande,

Placera ni Uriah i fronten av den hetaste striden, och retirera ni från honom, att han må bli slagen, och dö.

16 Och det inträffade, när Joab iakttog staden, att han anvisade Uriah till en plats där han visste att tappra män *fanns*.

17 Och stadens män drog ut, och stred mot Joab: och *somliga* av Davids tjänares folk stupade; och Uriah, hittiten, dog också.

18 Sedan sände Joab och berättade allting om kriget för David;

19 Och befallde sändebudet, sägande, När du har upphört med att berätta *alla* ting om kriget för kungen,

20 Och ifall så sker att kungens vrede ska resa sig, och han ska säga till dig, Varför kom ni så nära till staden när ni stred? Visste ni inte att de skulle skjuta från muren?

21 Vem slog Abimelech, Jerubbesheths son? Kastade inte en kvinna en bit av en kvarnsten på honom ifrån muren, så att han dog i Thebez? Varför gick ni nära muren? Säg du då, Din tjänare hittiten Uriah är också död.

22 Så budbäraren for, och kom och berättade för David allt som Joab hade sänt honom för.

23 Och budbäraren sade till David, De männen segrade sannerligen mot oss, och kom ut till oss på fältet, och vi var på dem ända till portens ingång.

24 Och skyttarna sköt på dina tjänare ifrån muren; och *somliga* av kungens

tjänare är döda, och din tjänare
Uriah, hittiten, är också död.

25 Då sade David till budbäraren, Så
här skall du säga till Joab, Låt inte
detta ting misshaga dig, ty svärdet
äter upp den ene såväl som den
andre: förstärk din strid mot staden,
och omstörta den: och inge du
honom mod.

26 Och när Uriahs hustru hörde att
hennes make Uriah var död, sörjde
hon över sin make.

27 Och när sörjandet var över, sände
David och hämtade henne till sitt
hus, och hon blev hans hustru, och
födde honom en son. Men detta ting
som David hade gjort misshagade
HERREN.

Kapitel 12

1 Och HERREN sände Nathan till
David. Och han kom till honom, och
sade till honom, Det fanns två män i
en stad; den ene rik, och den andre
fattig.

2 Den rike *mannen* hade flockar och
hjordar i väldig mängd:

3 Men den fattige *mannen* hade
ingenting, förutom ett litet
tacklamm, som han hade köpt och
fött upp: och det växte upp
tillsammans med honom, och med
hans barn; det åt av hans egen mat,
och drack ur hans egen bägare, och
låg i hans famn, och *det* var såsom
en dotter för honom.

4 Och det kom en resenär till den
rike mannen, och han skonade att ta
från sin egen flock och från sin egen

hjord, för att tillreda åt den
vägfarande mannen som hade
kommit till honom; utan *han* tog den
fattige mannens lamm, och tillredde
det åt mannen som hade kommit till
honom.

5 Och Davids ilska upptändes
väldeliga mot den mannen; och han
sade till Nathan, *Så sant* HERREN
lever, den mannen skall sannerligen
dö som har gjort detta *ting*:

6 Och han skall återställa lammet
fyrfaldigt, eftersom han gjorde detta
ting, och eftersom han inte visade
något förbarmande.

7 Och Nathan sade till David, Du *är*
den mannen. Så säger HERREN
Israels Gud, Jag smorde dig *till* kung
över Israel, och jag undsatte dig ur
Sauls hand;

8 Och jag gav dig din herres hus, och
din herres hustrur i din famn, och
gav dig Israels och Judah hus; och
ifall *det hade varit* för lite, skulle jag
därtill ha gett dig sådant och sådana
ting.

9 Varför har du föraktat HERRENS
bud, till att göra ont i hans åsyn? Du
har dödat hittiten Uriah med svärdet,
och har tagit hans hustru *till att bli*
din hustru, och har dräpt honom med
Ammons barns svärd.

10 Därför skall nu svärdet aldrig ge
sig av från ditt hus; eftersom du har
föraktat mig, och har tagit hittiten
Uriahs hustru till att vara din hustru.

11 Så säger HERREN, Se, jag
kommer uppväcka ondska mot dig
från ditt eget hus, och jag kommer ta
dina hustrur inför dina ögon, och ge

dem åt din näste, och han skall ligga med dina hustrur i denna sols åsyn.

12 Ty du gjorde *det* i hemlighet: men jag kommer göra detta ting inför hela Israel, och inför solen.

13 Och David sade till Nathan, Jag har syndat mot HERREN. Och Nathan sade till David, HERREN har också tagit bort din synd; du skall inte dö.

14 Dock, eftersom du genom denna handling har gett HERRENS fiender ett stort tillfälle att smäda, skall också barnet *som har blivit* fött åt dig sannerligen dö.

15 Och Nathan gav sig av till sitt hus. Och HERREN slog barnet som Uriahs hustru födde åt David, och det blev väldigt sjukt.

16 Därför bad David till Gud för barnet; och David fastade, och gick in, och låg på marken hela natten.

17 Och de äldste i hans hus stod upp, *och gick* till honom, för att resa upp honom från marken: men han ville inte, inte heller åt han bröd med dem.

18 Och det inträffade på den sjunde dagen, att barnet dog. Och Davids tjänare fruktade att berätta för honom att barnet hade dött: ty de sade, Se, medan barnet ännu levde, talade vi till honom, och han ville inte lyssna till vår röst: hur kommer han då gräma sig, om vi skulle berätta för honom att barnet har dött?

19 Men när David såg att hans tjänare viskade, insåg David att barnet hade dött: därför sade David

till sina tjänare, Har barnet dött? Och de sade, Han är död.

20 Då reste sig David från marken, och tvättade sig, och smorde *sig*, och bytte sina kläder, och kom in till HERRENS hus, och tillbad: sedan kom han till sitt eget hus; och när han begärde *det*, satte de fram bröd inför honom, och han åt.

21 Sedan sade hans tjänare till honom, Vad *är* detta *för ett* ting som du har gjort? Du fastade och grät för barnet, *medan det* levde; men när barnet hade dött, steg du upp och åt bröd.

22 Och han sade, Medan barnet ännu levde, fastade jag och grät: ty jag sade, Vem vet *om* GUD kommer vara nådig mot mig, att barnet må leva?

23 Men nu är han död, varför skulle jag fasta? Kan jag hämta tillbaka honom? Jag skall gå till honom, men han skall inte komma tillbaka till mig.

24 Och David tröstade sin hustru Bath-Sheba, och gick in till henne, och låg med henne: och hon födde en son, och han kallade hans namn Solomon: och HERREN älskade honom.

25 Och han sände genom profeten Nathans hand; och han kallade hans namn Jedidiah, på grund av HERREN.

26 Och Joab stred mot Ammons barns Rabbah, och intog den kungliga staden.

27 Och Joab sände budbärare till David, och sade, Jag har stridit mot

Rabbah, och har intagit
Vattenstaden.

28 Församla nu därför resten av
folket, och slå upp läger mot staden,
och inta den: att inte jag ska inta
staden, och den ska uppkallas efter
mitt namn.

29 Och David samlade ihop allt
folket, och drog till Rabbah, och
stred mot den, och intog den.

30 Och han tog deras kungs krona
ifrån hans huvud, vars vikt *var* en
talent guld med ädelstenar: och den
blev *satt* på Davids huvud. Och han
förde ut stadens byte, väldigt
mycket.

31 Och han förde ut det folk som *var*
därinne, och satte *dem* under sågar,
och under harvar av järn, och under
yxor av järn, och fick dem att
passera genom tegelugnen: och så
här gjorde han med alla Ammons
barns städer. Så David och allt folket
vände tillbaka till Jerusalem.

Kapitel 13

1 Och det inträffade efter detta, att
Davids son Absalom hade en vacker
syster, vars namn *var* Tamar; och
Davids son Amnon älskade henne.

2 Och Amnon var så ansatt, att han
blev sjuk på grund av sin syster
Tamar; ty hon *var* en jungfru; och
Amnon tyckte det *var* svårt för
honom att göra någonting mot
henne.

3 Men Amnon hade en vän, vars
namn *var* Jonadab, Davids bror
Shimeahs son: och Jonadab *var* en

väldigt slug man.

4 Och han sade till honom, Varför *är*
du, *varande* kungens son, *så* mager
dag efter dag? Vill du inte berätta för
mig? Och Amnon sade till honom,
Jag är förälskad i Tamar, min bror
Absaloms syster.

5 Och Jonadab sade till honom, Lägg
dig ner på din bädd, och gör dig
sjuk: och när din far kommer för att
se dig, säg till honom, Jag ber dig,
låt min syster Tamar komma, och ge
mig mat, och tillaga maten i min
åsyn, att jag må se *det*, och äta *den*
från hennes hand.

6 Så Amnon lade sig ner, och gjorde
sig sjuk: och när kungen hade
kommit för att träffa honom, sade
Amnon till kungen, Jag ber dig, låt
min syster Tamar komma, och göra
mig ett par kakor inför mina ögon,
att jag må äta från hennes hand.

7 Då sände David hem till Tamar,
sägande, Gå nu till din bror Ammons
hus, och laga mat åt honom.

8 Så Tamar gick till sin bror Ammons
hus; och han låg ner. Och hon tog
mjöl, och knådade, och gjorde kakor
i hans åsyn, och gräddade kakorna.

9 Och hon tog en panna, och hällde
ut *dem* inför honom; men han
vägrade att äta. Och Amnon sade, Ut
med alla människor från mig. Och de
gick var man ut från honom.

10 Och Amnon sade till Tamar,
Hämta in maten till kammaren, att
jag må äta från din hand. Och Tamar
tog kakorna som hon hade gjort, och
hämtade in *dem* till kammaren till
sin bror Amnon.

11 Och när hon hade hämtat *dem* till honom för att äta, tog han tag om henne, och sade till henne, Kom *och* ligg med mig, min syster.

12 Och hon svarade honom, Nej, min bror, våldför dig inte på mig; ty inget sådant ting borde få ske i Israel: gör du inte denna galenskap.

13 Och jag, vart skall jag få min skam att fara? Och gällande dig, skall du bli som en av dårarna i Israel. Därför ber jag dig nu, tala med kungen; ty han kommer inte undanhålla mig från dig.

14 Dock ville han inte lyssna till hennes röst: utan, varande starkare än hon, våldförde han sig på henne, och låg med henne.

15 Sedan hatade Amnon henne väldigt mycket; så att det hatet varmed han hatade henne *var* större än den kärlek varmed han hade älskat henne. Och Amnon sade till henne, Upp med dig, försvinn.

16 Och hon sade till honom, *Det finns* ingen sak: denna ondskan i att skicka iväg mig *är* större än den andra som du gjorde mot mig. Men han ville inte lyssna till henne.

17 Sedan kallade han på sin tjänare som tjänade honom, och sade, Skicka nu ut denna *kvinna* från mig, och regla dörren efter henne.

18 Och *hon hade* en klädnad med *många* olika färger på sig: ty med sådana dräkter var kungens döttrar *som var* jungfrur klädda. Då förde hans tjänare ut henne, och låste dörren efter henne.

19 Och Tamar lade aska på sitt

huvud, och rev sönder sin brokiga klädnad som *hon hade* på sig, och lade sin hand på sitt huvud, och gick vidare gråtande.

20 Och hennes bror Absalom sade till henne, Har din bror Amnon varit med dig? Men tig nu, min syster: han *är* din bror; bry dig inte om denna sak. Så Tamar blev kvar övergiven i sin bror Absaloms hus.

21 Men när kung David hörde om alla dessa ting, blev han mycket vred.

22 Och Absalom talade varken gott eller ont till sin bror Amnon: ty Absalom hatade Amnon, eftersom han hade våldfört sig på hans syster Tamar.

23 Och det inträffade efter två hela år, att Absalom hade fårklippare i Baal-Hazor, som *ligger* bredvid Efraim: och Absalom bjöd in alla kungens söner.

24 Och Absalom kom till kungen, och sade, Se nu, din tjänare har fårklippare; låt kungen, jag ber dig, och hans tjänare gå med din tjänare.

25 Och kungen sade till Absalom, Nej, min son, låt oss nu inte gå allihopa, att vi inte skulle bli betungande för dig. Och han pressade honom: ändock ville han inte gå, men välsignade honom.

26 Då sade Absalom, Om inte, jag ber dig, låt *då* min bror Amnon gå med oss. Och kungen sade till honom, Varför skulle han gå med dig?

27 Men Absalom pressade honom, *så* att han lät Amnon och alla

kungens söner gå med honom.

28 Nu hade Absalom befallt sina tjänare, sägande, Lägga nu märke till när Ammons hjärta har blivit glatt av vin, och när jag ska säga till er, Slå Amnon; döda honom då, *och* frukta inte: *är det* inte jag *som* har befallt er? Var modiga, och var tappra.

29 Och Absaloms tjänare gjorde mot Amnon såsom Absalom hade befallt. Då reste sig alla kungens söner, och var man steg upp på sin mulåsna, och flydde.

30 Och det inträffade, medan de *ännu* var på väg, att nyheter kom till David, sägande, Absalom har dräpt alla kungens söner, och inte en *enda* av dem finns kvar.

31 Då reste sig kungen, och rev sönder sina kläder, och lade sig på marken; och alla hans tjänare stod invid med sina kläder sönderrivna.

32 Och Jonadab, Davids bror Shimeahs son, svarade och sade, Låt inte min herre anta *att* de har dräpt alla de unga männen, kungens söner; ty endast Amnon är död: ty av Absaloms förordnande har detta varit bestämt ifrån den dag då han våldförde sig på hans syster Tamar.

33 Låt nu därför inte min herre konungen ta tingen till sitt hjärta, att tänka att alla kungens söner är döda: ty endast Amnon är död.

34 Men Absalom flydde. Och den unge man som höll vakt lyfte upp sina ögon, och tittade, och, *se*, *där* kom det mycket folk på vägen vid sidan av berget bakom honom.

35 Och Jonadab sade till kungen, Se,

kungens söner kommer: såsom din tjänare sade, så är det.

36 Och det inträffade, så snart han hade slutat att tala, att, *se*, kungens söner kom, och höjde sin röst och grät: och också kungen och alla hans tjänare grät väldigt mycket.

37 Men Absalom flydde, och for till Talmai, Ammihuds son, Geshurs kung. Och *David* sörjde över sin son varje dag.

38 Så Absalom flydde, och drog till Geshur, och var där *i* tre år.

39 Och kung Davids *själ* längtade efter att fara ut till Absalom: ty han hade blivit tröstad angående Amnon, eftersom han var död.

Kapitel 14

1 Nu märkte Joab, Zeruahs son, att kungens hjärta *var vänt* mot Absalom.

2 Och Joab sände till Tekoah, och hämtade en klok kvinna därifrån, och sade till henne, Jag ber dig, låtsas du vara en sörjande, och tag nu på dig sorgkläder, och smörj dig inte med olja, utan var som en kvinna som *under* lång tid har sörjt över en död:

3 Och kom till kungen, och tala så här till honom. Så Joab lade orden i hennes mun.

4 Och när kvinnan från Tekoah talade till kungen, föll hon ner till marken på sitt ansikte, och bugade sig, och sade, Hjälpl, O konung.

5 Och kungen sade till henne, Vad *är det som* plågar dig? Och hon

svarade, Jag *är* verkligen en änkekvinnna, och min make är död.
6 Och din tjänarinna hade två söner, och de två bråkade med varann *ute* på fältet, och *det fanns ingen där* till att skilja dem åt, utan den ene slog den andre, och dräpte honom.
7 Och, se, *nu* har hela familjen rest sig mot din tjänarinna, och de sade, Utlämna honom som slog sin bror, att vi må döda honom, för hans brors livs skull vilken han dräpte; och vi kommer också förgöra arvingen: och så skall de utsläcka mitt kol som finns kvar, och skall inte lämna kvar åt min make *varken* namn eller efterkommande på jorden.
8 Och kungen sade till kvinnan, Gå till ditt hus, och jag kommer ge en befallning beträffande dig.
9 Och kvinnan från Tekoah sade till kungen, Min herre, O konung, missgärningen *vare* över mig, och över min fars hus: och kungen och hans tron *vare* utan skuld.
10 Och kungen sade, Vem som än säger *något* mot dig, hämta honom till mig, och han skall inte mer röra dig.
11 Då sade hon, Jag ber dig, låt kungen komma ihåg HERREN din Gud, att du inte skulle tillåta blodshämnnarna att förgöra längre, så att de inte skulle förgöra min son. Och han sade, *Så sant* HERREN lever, inte ett *enda av* din sons hår skall falla till marken.
12 Sedan sade kvinnan, Låt din tjänarinna, jag ber dig, få tala *ett* ord till min herre konungen. Och han

sade, Tala.
13 Och kvinnan sade, Varför har du då tänkt ett sådant ting mot Guds folk? Ty kungen talar detta ting såsom någon som felar, i det att kungen inte hämtar hem sin bannlyste igen.
14 Ty vi måste ju dö, och *är* såsom vatten spillt på marken, som inte kan samlas upp igen; inte heller har Gud anseende till person: dock planerar han medel, att hans bannlyste inte fördrivs från honom.
15 Nu när jag därför har kommit för att tala om detta ting för min herre konungen, *är det* eftersom folket har gjort mig rädd: och din tjänarinna sade, Jag kommer nu tala till kungen; det må ske att kungen kommer utföra sin tjänarinnas önskan.
16 Ty kungen kommer höra, till att undsätta sin tjänarinna ur den mannens hand *som ville* förgöra *både* mig och min son tillsammans ifrån Guds arvedel.
17 Sedan sade din tjänarinna, Min herre konungens ord skall nu *komma* att bli till tröst: ty såsom en Guds ängel, så *är* min herre konungen *i fråga om* att skilja mellan gott och ont: därför kommer HERREN din Gud vara med dig.
18 Då svarade kungen och sade till kvinnan, Dölj inte från mig, jag ber dig, det ting som jag skall fråga dig *om*. Och kvinnan sade, Låt nu min herre konungen tala.
19 Och kungen sade, *Är det inte* Joabs hand *som är* med dig i allt

detta? Och kvinnan svarade och sade, *Så sant* din själ lever, min herre konungen, ingen kan vända åt höger eller åt vänster från något som min herre konungen har talat: ty din tjänare Joab, han befälde mig, och han lade alla dessa ord i din tjänarinns mun:

20 För att föra fram detta slags tal har din tjänare Joab gjort detta ting: och min herre *är* vis, enligt en Guds ängels vishet, så att veta alla *ting* som *är* på jorden.

21 Och kungen sade till Joab, Se nu, jag har gjort detta ting: gå därför, och hämta tillbaka den unge mannen Absalom.

22 Och Joab föll till marken på sitt ansikte, och bugade sig, och tackade kungen: och Joab sade, I dag har din tjänare lärt känna att jag har funnit nåd för dina ögon, min herre, O konung, i det att kungen har uppfyllt sin tjänares önskan.

23 Så Joab stod upp och for till Geshur, och förde Absalom till Jerusalem.

24 Och kungen sade, Låt honom vända *in* till sitt eget hus, och låt honom inte se mitt ansikte. Så Absalom återvände till sitt eget hus, och såg inte kungens ansikte.

25 Men i hela Israel fanns det ingen som prisades för sin skönhet så mycket som Absalom: ifrån fotbladet ända *upp* till hans hjässa *så* fanns det ingen fläck på honom.

26 Och när han klippte *håret på* sitt huvud, (ty det var vid slutet av varje

år som han klippte *det*: eftersom *håret* blev tungt på honom, därför klippte han *det*;) vägde han sitt huvudhår till 200 siklar enligt kungsvikt.

27 Och åt Absalom föddes det tre söner, och en dotter, vars namn *var* Tamar: hon var en kvinna med ett vackert utseende.

28 Så Absalom bodde två hela år i Jerusalem, och såg inte kungens ansikte.

29 Därför sände Absalom efter Joab, för att *han skulle* sända honom till kungen; men han ville inte komma till honom: och när han återigen sände efter honom för andra gången, ville han inte komma.

30 Därför sade han åt sina tjänare, Se, Joabs fält ligger nära mitt, och han har korn där; gå och sätt eld på det. Och Absaloms tjänare satte eld på fältet.

31 Då stod Joab upp, och kom till Absalom till *hans* hus, och sade till honom, Varför har dina tjänare satt eld på mitt fält?

32 Och Absalom svarade Joab, Se, jag sände till dig, sägande, Kom hit, att jag må sända dig till kungen, för att säga, Varför har jag kommit från Geshur? *Det hade varit* gott för mig *att* fortfarande *ha varit kvar* där: låt mig nu därför få se kungens ansikte; och ifall det ska finnas *någon* missgärning i mig, låt honom döda mig.

33 Så Joab kom till kungen, och berättade för honom: och när han hade kallat efter Absalom, kom han

till kungen, och böjde sig ner till marken på sitt ansikte inför kungen: och kungen kysste Absalom.

Kapitel 15

1 Och det inträffade efter detta, att Absalom förberedde vagnar och hästar åt sig, och femtio män att springa inför honom.

2 Och Absalom steg upp tidigt, och stod invid portens väg: och det skedde *så*, att när någon man som hade en rättssak kom till kungen för *en* dom, då kallade Absalom honom, och sade, Från vilken stad *är* du? Och han sade, Din tjänare *är* av en av Israels stammar.

3 Och Absalom sade till honom, Se, dina *rättssaker är* goda och rätta; men *det finns* ingen man *delegerad* av kungen att höra dig.

4 Absalom sade dessutom, O att *inte* jag blev satt till domare i landet, att var man som har någon tvist eller sak skulle kunna komma till mig, och jag skulle skaffa honom rättvisa!

5 Och det var *så*, att när någon man närmade sig *honom* för att buga sig för honom, *då* räckte han ut sin hand, och tog honom, och kysste honom.

6 Och på detta vis gjorde Absalom mot hela Israel som kom till kungen för *en* dom: så Absalom stal Israels mäns hjärtan.

7 Och det inträffade efter fyrtio år, att Absalom sade till kungen, Jag ber dig, låt mig gå och infria mitt löfte, som jag har avlagt åt HERREN, i

Hebron.

8 Ty din tjänare avlade ett löfte medan jag bodde i Geshur i Syrien, sägande, Om HERREN sannerligen skall hämta tillbaka mig till Jerusalem, då kommer jag tjäna HERREN.

9 Och kungen sade till honom, Gå i frid. Så han stod upp, och for till Hebron.

10 Men Absalom sände ut spejare överallt i alla Israels stammar, sägande, Så snart ni ska höra basunens ljud, då skall ni säga, Absalom härskar i Hebron.

11 Och 200 kallade män drog ut ur Jerusalem med Absalom; och de gick i sin enkelhet, och de visste inte någonting.

12 Och Absalom sände efter giloniten Ahithofel, Davids rådgivare, från hans stad, *ja* från Giloh, medan han offrade offer. Och konspirationen var stark; ty folket *som var* med Absalom blev ständigt fler och fler.

13 Och det kom en budbärare till David, sägande, Israels mäns hjärtan är efter Absalom.

14 Och David sade åt alla sina tjänare som *var* med honom i Jerusalem, Stå upp, och låt oss fly; ty *annars* kommer vi inte *kunna* fly ifrån Absalom: skynda på för att fara iväg, att han inte plötsligt ska hinna upp oss, och ska bringa ondska över oss, och ska slå staden med svärdsegg.

15 Och kungens tjänare sade till kungen, Se, dina tjänare *är redo att*

göra vadhelst min herre konungen skall bestämma.

16 Och kungen drog ut, och hela hans hushåll efter honom. Och kungen lämnade kvar tio kvinnor, *vilka var* konkubiner, för att se efter huset.

17 Och kungen drog fram, och allt folket efter honom, och stannade på en plats som var avlägsen.

18 Och alla hans tjänare tågade förbi invid honom; och alla cherethiter, och alla pelethiter, och alla gittiter, 600 män som kom efter honom från Gath, passerade förbi inför kungen.

19 Då sade kungen till gittiten Ittai, Varför går du också med oss? Vänd tillbaka till din plats, och bo med kungen: ty du *är* en främling, och också en flykting.

20 Eftersom du kom *så sent som* i går, skulle jag *då* denna dag vålla dig att fara upp och ner med oss? Ty jag *kommer* fara varthelst jag må fara, *så* vänd tillbaka du, och för tillbaka dina bröder, *och må* barmhärtighet och sanning *vara* med dig.

21 Och Ittai svarade kungen, och sade, *Så sant* HERREN lever, och *så sant* min herre konungen lever, på den plats min herre konungen skall vara, vare sig i död eller liv, ja där kommer utan tvivel också din tjänare vara.

22 Och David sade till Ittai, Gå, och passera över. Och gittiten Ittai passerade över, och alla hans män, och alla de små som *var* med honom.

23 Och hela landet grät med en hög röst, och allt folket passerade över: också kungen själv passerade över Kidronbäcken, och allt folket passerade över, mot vildmarkens väg.

24 Och se, också Zadok, och alla leviterna *var* med honom, bärande på Guds förbundsark: och de satte ner Guds ark; och Abiathar gick upp, tills allt folket hade hört upp med att passera ut ur staden.

25 Och kungen sade till Zadok, Bär tillbaka Guds ark in i staden: om jag skall finna favör i HERRENS ögon, *då* kommer han hämta tillbaka mig, och visa mig *både* den, och hans boning *igen*:

26 Men ifall han ska säga så, Jag har inget behag i dig; se, *här är* jag, låt honom göra med mig såsom förefaller honom *vara* gott.

27 Kungen sade också till prästen Zadok, *Är* du *inte* en siare? Vänd tillbaka in till staden i frid, och era två söner med er, din son Ahimaaz, och Abiathars son Jonathan.

28 Se, jag kommer dröja kvar på vildmarkens slättmark, tills det ska komma ett ord från er så att försäkra mig.

29 Därför bar Zadok och Abiathar tillbaka Guds ark till Jerusalem: och de stannade där.

30 Och David gick uppför Olivbergets backe, och grät medan han gick upp, och hade sitt huvud övertäckt, och han gick barfota: och allt folket som *var* med honom täckte var man över sitt huvud, och

de gick upp, gråtande medan de gick upp.

31 Och *någon* berättade för David, sägande, Ahithofel *finns* bland konspiratorerna med Absalom. Och David sade, O HERRE, jag ber dig, vänd *du* Ahithofels råd till dårskap.

32 Och det inträffade, att *när* David hade kommit till toppen *av berget*, där han tillbad Gud, se, *då* kom architen Hushai för att möta honom med sin kappa sönderriven, och jord på sitt huvud:

33 Åt vilken David sade, Om du ska dra vidare med mig, då skall du vara en börda för mig:

34 Men om du ska återvända till staden, och ska säga till Absalom, Jag kommer vara din tjänare, O konung; *såsom* jag hittills *har varit* din fars tjänare, så *kommer* jag nu också *vara* din tjänare: då må du för mig göra Ahithofels råd om intet.

35 Och *har du* inte där med dig prästerna Zadok och Abiathar? Därför skall det ske *så, att* vadhelst du skall höra från kungens hus, skall du berätta för prästerna Zadok och Abiathar.

36 Se, *de har* där sina två söner hos sig, Zadoks *son* Ahimaaz, och Abiathars *son* Jonathan; och genom dem skall ni sända till mig varje ting som ni kan höra.

37 Så Hushai, Davids vän, kom in till staden, och Absalom kom in till Jerusalem.

Kapitel 16

1 Och när David hade gått fram en liten *bit* från toppen *av berget*, se, *då* mötte honom Mefibosheths tjänare Ziba, med ett par sadlade åsnor, och på dem tvåhundra *limpor* bröd, och etthundra russinklasar, och etthundra sommarfrukter, och en flaska vin.

2 Och kungen sade till Ziba, Vad menar du med dessa? Och Ziba sade, Åsnorna *är* för kungens hushåll att rida på; och brödet och sommarfrukterna för de unga männen att äta; och vinet, att sådana som är utmattade i vildmarken må dricka.

3 Och kungen sade, Och var *är* din herres son? Och Ziba sade till kungen, Se, han uppehåller sig i Jerusalem: ty han sade, I dag skall Israels hus ge mig tillbaka min fars rike.

4 Då sade kungen till Ziba, Se, allt som *hör* till Mefibosheth *är* ditt. Och Ziba sade, Ödmjukt bönfaller jag dig *att* jag må finna nåd för dina ögon, min herre, O konung.

5 Och när kung David kom till Bahurim, se, ut därifrån kom en man av Sauls hus familj, vars namn *var* Shimei, Geras son: han kom ut, och förbannade alltjämt medan han kom *fram*.

6 Och han kastade stenar mot David, och mot alla kung Davids tjänare: och allt folket och alla de väldiga männen *var* på hans högra sida och på hans vänstra.

7 Och så här sade Shimei när han

förbannade, Gå ut, gå ut, du blodige man, och du Belials man:

8 HERREN har vänt tillbaka över dig allt Sauls hus blod, i vars ställe du har regerat; och HERREN har överlämnat riket i din son Absaloms hand: och, se, du *är fångad* i din missgärning, eftersom du *är* en blodig man.

9 Då sade Abishai, Zeruias son, till kungen, Varför skulle denne döde hund *få* förbanna min herre konungen? Låt mig *få* gå över, jag ber dig, och plocka av hans huvud.

10 Och kungen sade, Vad har jag med er att göra, ni Zeruias söner? Låt honom förbanna så, eftersom HERREN har sagt till honom, Förbanna David. Vem skall då säga, Varför har du gjort så?

11 Och David sade till Abishai, och till alla sina tjänare, Se, min son, som kom ut från mitt inre, *han* söker mitt liv: hur mycket mer *må då* nu *inte denne* benjaminit *göra det*? Låt honom vara, och låt honom förbanna; ty HERREN har befallt honom.

12 Måhända att HERREN skall se till mitt elände, och att HERREN kommer återgälda mig gott för hans förbannande denna dag.

13 Och när David och hans män gick vidare längs vägen, gick Shimei jämsides mitt emot honom på bergssidan, och förbannade medan han gick, och kastade stenar mot honom, och kastade stoft.

14 Och kungen, och allt folket som *var* med honom, kom uttröttade, och

vederkvickte sig där.

15 Och Absalom, och allt folket, Israels män, kom till Jerusalem, och Ahithofel med honom.

16 Och det inträffade, när architen Hushai, Davids vän, hade kommit till Absalom, att Hushai sade till Absalom, Leve konungen, leve konungen.

17 Och Absalom sade till Hushai, *Är* detta din godhet mot din vän? Varför gick du inte med din vän?

18 Och Hushai sade till Absalom, Nej; utan *den* vilken HERREN, och detta folk, och alla Israels män, har valt, hans kommer jag vara, och hos honom kommer jag stanna.

19 Och igen, vem skulle jag tjäna? *Skulle jag* inte *tjäna* inför hans son? Såsom jag har tjänat i din fars närvaro, likaså vill jag vara i din närvaro.

20 Sedan sade Absalom till Ahithofel, *Ge nu ert* råd bland er *om* vad vi skall göra.

21 Och Ahithofel sade till Absalom, Gå in till din fars konkubiner, som han har lämnat kvar att se efter huset; och hela Israel skall *då* höra att du är avskydd av din far: då skall händerna hos alla som *är* med dig bli starka.

22 Så de slog upp ett tält åt Absalom *uppe* på husets tak; och Absalom gick in till sin fars konkubiner inför hela Israels ögon.

23 Och Ahithofels råd, som han rådlade i de dagarna, *var* såsom om en man hade frågat hos Guds orakel: så *var det med* alla Ahithofels råd

både hos David och hos Absalom.

Kapitel 17

1 Därtill sade Ahithofel till Absalom, Låt mig nu välja ut 12 000 män, och jag kommer denna natt stå upp och jaga efter David:

2 Och jag kommer komma över honom medan han *är* uttröttad och svag *i* händerna, och kommer göra honom rädd: och allt folket som *är* med honom skall fly; och jag kommer endast slå kungen:

3 Och jag kommer föra tillbaka allt folket till dig: den man som du söker *är* såsom om alla återvände: *så* skall allt folket vara i frid.

4 Och det talet behagade Absalom väl, och alla Israels äldste.

5 Sedan sade Absalom, Kalla nu architen Hushai också, och låt oss likaså höra vad han säger.

6 Och när Hushai hade kommit till Absalom, talade Absalom till honom, sägande, Ahithofel har talat på detta vis: skall vi göra *enligt* hans tal? Om inte; tala du *då*.

7 Och Hushai sade till Absalom, Det råd som Ahithofel har gett *är* inte bra vid detta skede.

8 Ty, sade Hushai, du känner din far och hans män, att de *är* mäktiga män, och de *är* bistra i sina sinnen, såsom en björn *som blivit* berövad på sina ungar *ute* på marken: och din far *är* en krigsman, och kommer inte inkvartera sig hos folket.

9 Se, han är nu gömd i någon håla, eller på någon *annan* plats: och det

kommer ske, när några av dem först ska stupa, att vem än som får höra det kommer säga, Det sker en slakt bland det folk som följer Absalom.

10 Och också han *som är* tapper, vars hjärta *är* såsom ett lejons hjärta, skall fullständigt smälta: ty hela Israel vet att din far *är* en mäktig man, och *de* som *är* med honom *är* tappra män.

11 Därför råder jag att hela Israel allt som allt ska församlas till dig, från Dan ända till Beer-Sheba, såsom sanden som *finns* vid havet till antalet; och att du själv ska dra ut till strid i egen person.

12 Så skall vi komma över honom på någon plats där han skall påträffas, och vi kommer komma över honom såsom daggen faller över marken: och av honom och av alla de män som *är* med honom skall inte så mycket som en *enda* bli kvar.

13 Därtill, ifall han ska ha tagit sig in till en stad, då skall hela Israel hämta rep till den staden, och vi kommer dra *ner* den i floden, tills det inte ska finnas *kvar* en *enda* liten sten där.

14 Och Absalom och alla Israels män sade, Architen Hushais råd *är* bättre än Ahithofels råd. Ty HERREN hade bestämt att kullkasta Ahithofels goda råd, för den avsikten att HERREN skulle bringa ondska över Absalom.

15 Sedan sade Hushai till prästerna Zadok och Abiathar, Så och så rådde Ahithofel Absalom och Israels äldste; och så och så har jag rått.

16 Sänd nu därför fort, och berätta

för David, sägande, Övernatta inte denna natt på ödemarkens slätter, utan drag skyndsamt förbi; att inte kungen ska bli uppslukad, och allt folket som *är* med honom.

17 Nu stannade Jonathan och Ahimaaz vid En-Rogel; ty de kunde inte bli sedda att komma in till staden: och en jänta gick och berättade för dem; och de gick och berättade för kung David.

18 Dock såg en pojke dem, och berättade *det* för Absalom: men de for hastigt iväg båda två, och kom till en mans hus i Bahurim, vilken hade en brunn på sin gård; där gick de ner.

19 Och kvinnan tog och bredde ut ett skynke över brunnsöppningen, och strödde gryn ovanpå; och tinguet blev inte känt.

20 Och när Absaloms tjänare kom till kvinnan till huset, sade de, Var *är* Ahimaaz och Jonathan? Och kvinnan sade till dem, De har gått över vattenbäcken. Och när de hade sökt och inte kunde finna *dem*, vände de tillbaka till Jerusalem.

21 Och det inträffade, efter *att* de hade gett sig av, att de kom upp ur brunnen, och gick och berättade för kung David, och sade till David, Stå upp, och gå över vattnet fort: ty så har Ahithofel rådlagt mot er.

22 Då steg David upp, och allt folket som *var* med honom, och de passerade över Jordan: vid morgonljuset fattades inte en *enda* av dem som inte hade gått över Jordan.

23 Och när Ahithofel såg att hans råd inte följdes, sadlade han *sin* åsna, och stod upp, och tog sig hem till sitt hus, till sin stad, och ordnade med sitt hushåll, och hängde sig, och dog, och blev begravd i sin fars grav.

24 Sedan kom David till Mahanaim. Och Absalom passerade över Jordan, han och alla Israels män med honom.

25 Och Absalom gjorde Amasa till befälhavare över hären i Joabs ställe: den Amasa *var* en mans son, vars namn *var* Ithra, en israelit, som gick in till Nahashs dotter Abigail, syster till Joabs mor Zeruiah.

26 Så Israel och Absalom slog läger i Gileads land.

27 Och det inträffade, när David hade kommit till Mahanaim, att Shobi, Nahashs son från Rabbah tillhörande Ammons barn, och Machir, Ammiels son från Lodebar, och gileaditen Barzillai från Rogelim,

28 Hämtade bäddar, och skålar, och lerkärl, och vete, och korn, och mjöl, och rostade *ax*, och bönor, och linser, och rostade *baljfrukter*,

29 Och honung, och smör, och får, och ost från kor, för David, och för folket som *var* med honom, till att äta: ty de sade, Folket *är* hungrigt, och trött, och törstigt, i ödemarken.

Kapitel 18

1 Och David räknade folket som *var* med honom, och satte befäl över tusental och befäl över hundratal över dem.

2 Och David sände ut en tredjedel av folket under Joabs hand, och en tredjedel under Abishais hand, Zeruiahs son, Joabs bror, och en tredjedel under gittiten Ittais hand.

Och kungen sade till folket, Visst skall jag själv också dra ut med er.

3 Men folket svarade, Du skall inte dra ut: ty ifall vi skulle fly iväg, kommer de inte bry sig om oss; ej heller ifall hälften av oss skulle dö, kommer de bry sig om oss: men nu är du värd tiotusen av oss: därför är det nu bättre att du hjälper oss från staden.

4 Och kungen sade till dem, Vad som förefaller er vara bäst kommer jag göra. Och kungen stod vid sidan av porten, och allt folket drog ut i avdelningar om hundra och om tusen.

5 Och kungen befallde Joab och Abishai och Ittai, sägande, Handla för min skull varsamt med den ungen mannen, ja med Absalom. Och allt folket hörde när kungen gav alla befälhavare order om Absalom.

6 Så folket drog ut på fältet mot Israel: och striden utspelade sig i Efraims skog;

7 Där Israels folk blev dräpta för Davids tjänare, och det skedde där en stor slakt den dagen om 20 000 män.

8 Ty där skingrades striden över hela landets yta: och skogen slukade mer folk den dagen än vad svärdet slukade.

9 Och Absalom mötte Davids tjänare. Och Absalom red på en

mulåsna, och mulåsnan gick *in* under de kraftiga grenarna av en stor ek, och hans huvud fastnade i eken, och han togs upp mellan himmel och jord; och mulåsnan som *var* under honom drog iväg.

10 Och en viss man såg *det*, och berättade för Joab, och sade, Se, jag såg Absalom upphängd i en ek.

11 Och Joab sade till den mannen som berättade *det* för honom, Och, se, du såg *honom*, och varför slog du honom inte där till marken? Och jag skulle ha gett dig tio *siklar* silver, och en gördel.

12 Och mannen sade till Joab, Även om jag skulle få ta emot tusen *siklar* silver i min hand, skulle jag *ändock* inte räcka ut min hand mot kungens son: ty kungen befallde dig och Abishai och Ittai inför våra öron, sägande, Akta *så* att ingen *ska röra* den unge mannen Absalom.

13 Annars skulle jag ha handlat svekfullt mot mitt eget liv: ty det finns ingen sak *som kan förbli* gömd från konungen, och du själv skulle ha ställt dig emot *mig*.

14 Då sade Joab, Jag må inte dröja kvar så här med dig. Och han tog tre pilar i sin hand, och stötte dem genom Absaloms hjärta, medan han ännu *var* vid liv mitt *under* eken.

15 Och tio unga män som bar på Joabs rustning omringade och slog Absalom, och dräpte honom.

16 Och Joab blåste *i* basunen, och folket vände tillbaka från att jaga efter Israel: ty Joab höll tillbaka folket.

17 Och de tog Absalom, och kastade honom i en stor grop i skogen, och lade en väldigt stor hög med stenar över honom: och hela Israel flydde var och en till sitt tält.

18 Nu hade Absalom under sin livstid tagit och rest upp en pelare åt sig själv, som *finns* i Kungadalen: ty han sade, Jag har ingen son att bevara mitt namn i åminnelse: och han uppkallade pelaren efter sitt eget namn: och den kallas till denna dag, Absaloms plats.

19 Sedan sade Ahimaaz, Zadoks son, Låt mig nu springa, och förkunna nyheterna för kungen, hur HERREN har tagit ut hämnd åt sig på sina fiender.

20 Och Joab sade till honom, Du skall inte förkunna nyheterna denna dag, utan du skall förkunna nyheterna en annan dag: men denna dag skall du inte förkunna några nyheter, eftersom kungens son är död.

21 Sedan sade Joab till Cush, Gå *och* berätta för kungen vad du har sett. Och Cush böjde sig ner för Joab, och sprang.

22 Då sade Zadoks son Ahimaaz återigen till Joab, Men hur som helst, låt mig, jag ber dig, också springa efter Cush. Och Joab sade, Varför ska du springa, min son, då du inte har några nyheter redo?

23 Men hur som helst, *sade han*, låt mig springa. Och han sade till honom, Spring. Då sprang Ahimaaz på slättens väg, och hann förbi Cush.

24 Och David satt mellan de två portarna: och väktaren gick upp till taket över porten, till muren, och lyfte sina ögon, och tittade, och se en ensam springande man.

25 Och väktaren ropade, och berättade för kungen. Och kungen sade, Om han *är* ensam, *finns det* nyheter i hans mun. Och han kom skyndsamt, och närmade sig.

26 Och väktaren såg en annan man springande: och väktaren ropade till portvakten, och sade, Se, *en annan* ensam man springande. Och kungen sade, Också han för med sig nyheter.

27 Och väktaren sade, Jag tycker löpningen hos den främre liknar Zadoks son Ahimaazs löpning. Och kungen sade, Han *är* en god man, och kommer med goda nyheter.

28 Och Ahimaaz ropade, och sade till kungen, Allt är väl. Och han föll ner till marken på sitt ansikte inför kungen, och sade, Välsignad *vare* HERREN din Gud, som har utlämnat de män som lyfte upp sin hand mot min herre konungen.

29 Och kungen sade, *Är* den unge mannen Absalom välbehållen? Och Ahimaaz svarade, När Joab sände kungens tjänare, och *mig* din tjänare, såg jag ett stort tumult, men jag vet inte vad *det handlade om*.

30 Och kungen sade *till honom*, Stig åt sidan, *och* stå här. Och han gick åt sidan, och stod *där*.

31 Och, se, Cush kom; och Cush sade, Nyheter, min herre konungen: ty HERREN har denna dag tagit ut hämnd åt dig på alla dem som reste

sig mot dig.

32 Och kungen sade till Cush, *Är* den unge mannen Absalom välbehållen? Och Cush svarade, *Må det* gå min herre konungens fiender, och alla som ska resa sig mot *dig* till att göra dig skada, såsom *det gick* den unge mannen.

33 Och kungen blev mycket upprörd, och gick upp till kammaren över porten, och grät: och medan han gick, sade han så, O min son Absalom, min son, min son Absalom! Gud om jag bara hade fått dö för dig, O Absalom, min son, min son!

Kapitel 19

1 Och det blev berättat för Joab, Se, kungen gråter och sörjer över Absalom.

2 Och segern den dagen *vändes* till sörjande för allt folket: ty folket hörde *det* sägas den dagen hur kungen var bedrövad över sin son.

3 Och den dagen tog folket sig in i staden genom att smyga, såsom folk *som* skäms smyger iväg när de flyr under strid.

4 Men kungen skylde sitt ansikte, och kungen ropade med hög röst, O min son Absalom, O Absalom, min son, min son!

5 Och Joab kom in i huset till kungen, och sade, Du har denna dag fått alla dina tjänares ansikten att skämmas, vilka denna dag har räddat ditt liv, och dina söners och dina döttrars liv, och dina hustrurs liv,

och dina konkubiners liv;

6 I *det* att du älskar dina fiender, och hatar dina vänner. Ty du har visat denna dag, att du inte bryr dig om vare sig furstar eller tjänare: ty jag har förstått denna dag, att ifall Absalom hade levt, och alla vi *andra* hade dött denna dag, då hade det *säkert* behagat dig väl.

7 Stig nu därför upp, gå ut, och tala uppmuntrande *ord* till dina tjänare: ty jag svär vid HERREN, om du inte ska gå ut, kommer inte en *enda* stanna kvar med dig denna natt: och detta kommer vara värre för dig än all *annan* ondska som har drabbat dig från din ungdom tills nu.

8 Då steg kungen upp, och satte sig i porten. Och de berättade för allt folket, sägande, Se, kungen sitter i porten. Och allt folket kom inför kungen: ty Israel hade var man flytt till sitt tält.

9 Och allt folket tvistade överallt i alla Israels stammar, sägande, Kungen räddade oss ur våra fienders hand, och han undsatte oss ur filisteernas hand; och nu har han flytt ur landet för Absalom.

10 Och Absalom, som vi smorde över oss, har dött i strid. Varför talar ni nu därför inte ett ord om att hämta tillbaka kungen?

11 Och kung David sände till prästerna Zadok och Abiathar, sägande, Tala *ni* till Judah äldste, sägande, Varför är ni de sista att föra tillbaka kungen till sitt hus? Då hela Israels tal har kommit till kungen, *ja* till hans hus.

12 Ni *är* mina bröder, ni *är* mina ben och mitt kött: varför är ni då de sista till att föra kungen tillbaka?

13 Och säg ni till Amasa, *Är* inte du av mitt ben, och av mitt kött? Gud göre så mot mig, och också mer, ifall du inte alltjämt inför mig ska vara härens befälhavare i Joabs ställe.

14 Och han böjde hjärtat hos alla Judah män, ja såsom en mans *hjärta*; så att de sände *detta ord* till kungen, Kom tillbaka, du och alla dina tjänare.

15 Så kungen återvände, och kom till Jordan. Och Judah kom till Gilgal, för att gå för att möta kungen, för att leda kungen över Jordan.

16 Och Geras son Shimei, en benjaminit, som *var* från Bahurim, skyndade sig och kom ner med Judah män för att möta kung David.

17 Och *det var* tusen män av Benjamin med honom, och Ziba, den tjänaren av Sauls hus, och hans femton söner och hans tjugo tjänare med honom; och de gick över Jordan före kungen.

18 Och det gick över en färja för att föra över kungens hushåll, och för att göra vad han ansåg *vara* gott. Och Shimei, Geras son, föll ner inför kungen, då han hade kommit över Jordan;

19 Och sade till kungen, Låt inte min herre tillräkna mig missgärning, kom du inte heller ihåg det som din tjänare vrängt gjorde den dag när min herre konungen drog ut ur Jerusalem, så att kungen inte skulle lägga det på sitt hjärta.

20 Ty din tjänare vet att jag har syndat: därför, se, jag har denna dag kommit först av hela Josefs hus för att gå ner för att möta min herre konungen.

21 Men Abishai, Zeruiahs son, svarade och sade, Skall inte Shimei bli dödad för detta, eftersom han förbannade HERRENS smorde?

22 Och David sade, Vad har jag med er att göra, ni Zeruiahs söner, att ni denna dag skulle bli motståndare till mig? Skall någon man bli dödad i Israel denna dag? Ty vet jag inte om att jag denna dag *är* kung över Israel?

23 Därför sade kungen till Shimei, Du skall inte dö. Och kungen svor honom.

24 Och Mefibosheth, Sauls son, kom ner för att möta kungen, och hade varken ansat sina fötter, eller trimmat sitt skägg, eller tvättat sina kläder, ifrån den dag kungen gav sig av intill dagen han kom *tillbaka* i frid.

25 Och det inträffade, när han hade kommit till Jerusalem för att möta kungen, att kungen sade till honom, Varför gick du inte med mig, Mefibosheth?

26 Och han svarade, Min herre, O konung, min tjänare bedrog mig: ty din tjänare sade, Jag skall sadla mig en åsna, att jag må rida på den, och gå till kungen; eftersom din tjänare *är* lam.

27 Och han har förtalat din tjänare hos min herre konungen; men min herre konungen *är* såsom en Guds

ängel: gör *du* därför *vad som är* gott i dina ögon.

28 Ty hela min fars hus var blott döda män inför min herre konungen: likväl satte du din tjänare bland dem som åt vid ditt eget bord. *Vad för* rätt har jag därför fortfarande att mer ropa till kungen?

29 Och kungen sade till honom, Varför talar du mer om dina ting? Jag har sagt, Du och Ziba skall dela marken.

30 Och Mefibosheth sade till kungen, Ja, låt honom *gärna* ta allt, eftersom min herre konungen har kommit tillbaka till sitt eget hus i frid.

31 Och gileaditen Barzillai kom ner från Rogelim, och gick över Jordan med kungen, för att ledsaga honom över Jordan.

32 Nu var Barzillai en mycket ålderstigen man, *ja* åttio år gammal: och han hade försett kungen med uppehälle medan han låg vid Mahanaim; ty han *var* en väldigt framstående man.

33 Och kungen sade till Barzillai, Kom du över med mig, och jag kommer föda dig hos mig i Jerusalem.

34 Och Barzillai sade till kungen, Hur lång *tid* har jag *kvar* att leva, att jag skulle gå upp med kungen till Jerusalem?

35 Jag *är* denna dag åttio år gammal: *och* kan jag urskilja mellan gott och ont? Kan din tjänare smaka vad jag ska äta eller vad jag ska dricka? Kan jag längre höra rösten av sjungande

män och sjungande kvinnor? Varför skulle din tjänare då vara ytterligare en börda för min herre konungen?

36 Din tjänare kommer gå över Jordan ett kort stycke med kungen: och varför skulle kungen återgälda det åt mig med en sådan belöning?

37 Låt din tjänare, jag ber dig, vända tillbaka igen, att jag må dö i min egen stad, *och bli begravd* vid min fars och min mors grav. Men se din tjänare Chimham; låt honom gå över med min herre konungen; och gör för honom *vad som* skall förefalla dig *vara* gott.

38 Och kungen svarade, Chimham skall gå över med mig, och jag kommer göra för honom *allt* det som skall förefalla dig *vara* gott: och vad än som du skall begära av mig, *det* kommer jag göra åt dig.

39 Och allt folket gick över Jordan. Och när kungen hade kommit över, kysste kungen Barzillai, och välsignade honom; och han vände tillbaka till sin egen plats.

40 Sedan gick kungen vidare till Gilgal, och Chimham gick vidare med honom: och hela Judah folk ledde kungen, och också hälften av Israels folk.

41 Och, se, alla Israels män kom till kungen, och sade till kungen, Varför har våra bröder, Judah män, stulit iväg dig, och har hämtat kungen, och hans hushåll, och alla Davids män med honom, över Jordan?

42 Och alla Judah män svarade Israels män, Eftersom kungen *är* närbesläktad med oss: varför är ni då

arga på grund av denna sak? Har vi ätit *något* överhuvudtaget på kungens *bekostnad*? Eller har han gett oss någon gåva?

43 Och Israels män svarade Judah män, och sade, Vi har tio andelar i kungen, och vi har också mer *rätt* i David än ni: varför föraktade ni då oss, att vårt råd inte först skulle *sökas* angående att hämta tillbaka vår kung? Och Judah mäns ord var hårdare än Israels mäns ord.

Kapitel 20

1 Och det inträffade sig att en man av Belial var där, vars namn *var* Sheba, Bichris son, en benjaminit: och han blåste *i* en basun, och sade, Vi har ingen del i David, inte heller har vi *ett* arv i Jesses son: var man till sina tält, O Israel.

2 Så var man av Israel drog upp ifrån *att följa* efter David, *och* följde Bichris son Sheba: men Judah män höll sig till sin kung, från Jordan ända till Jerusalem.

3 Och David kom till sitt hus i Jerusalem; och kungen tog de tio kvinnorna, *hans* konkubiner, vilka han hade lämnat kvar till att se efter huset, och satte dem i förvaring, och födde dem, men gick inte in till dem. Så de var instängda till sin dödsdag, levande i änkedom.

4 Sedan sade kungen till Amasa, Kalla samman Judah män åt mig inom tre dagar, och inställ dig här.

5 Så Amasa for för att kalla samman Judah *män*: men han dröjde över den

bestämda tiden som han hade tillsatt åt honom.

6 Och David sade till Abishai, Nu skall Bichris son Sheba göra oss mer skada än *vad* Absalom *gjorde*: tag du din herres tjänare, och jaga efter honom, att han inte ska skaffa sig befästa städer, och ska undkomma oss.

7 Och Joabs män drog ut efter honom, och cherethiterna, och pelethiterna, och alla väldiga män: och de drog ut ur Jerusalem, för att jaga efter Sheba, Bichris son.

8 När de *var* vid den stora stenen som *finns* i Gibeon, gick Amasa framför dem. Och Joabs klädnad som han hade satt på sig var omgjordad kring honom, och ovanpå den en gördel *med* ett svärd fäst på hans länder i sin skida; och medan han gick fram föll det ut.

9 Och Joab sade till Amasa, *Är* du vid *god* hälsa, min broder? Och Joab fattade Amasa i skägget med högra handen för att kyssa honom.

10 Men Amasa gav inte akt på svärdet som *var* i Joabs hand: så han stack honom med det vid det femte *revbenet*, och utgöt hans inälvor på marken, och stack honom inte igen; och han dog. Så Joab och hans bror Abishai jagade efter Sheba, Bichris son.

11 Och en av Joabs män stod vid honom, och sade, Han som gillar Joab, och han som *är* för David, *låt honom följa* efter Joab.

12 Och Amasa vältrade sig i blod mitt på huvudvägen. Och när

mannen såg att allt folket stod stilla, tog han undan Amasa från huvudvägen till fältet, och kastade ett skynke över honom, när han såg att alla som kom förbi honom stannade.

13 När han blev borttagen från huvudvägen, drog allt folket vidare efter Joab, för att jaga efter Bichris son Sheba.

14 Och han for igenom alla Israels stammar till Abel, och till Beth-Maachah, och alla beriterna: och de församlades, och gick också efter honom.

15 Och de kom och belägrade honom i Abel, tillhörande Bethmaachah, och de kastade upp en belägringsvall mot staden, och den stod i vallgraven: och allt folket som *var* med Joab slog in muren, för att störta ner den.

16 Då ropade en klok kvinna ur staden, Lyssna, lyssna; säg, jag ber er, till Joab, Närma dig hit, att jag må tala med dig.

17 Och när han hade närmat sig henne, sade kvinnan, *Är* du Joab? Och han svarade, *Det är* jag. Då sade hon till honom, Hör på din tjänarinns ord. Och han svarade, Jag lyssnar.

18 Då talade hon, sägande, De brukade tala *så* i forna tider, sägande, De skall givetvis fråga *om råd* i Abel: och så avklarade de *saken*.

19 Jag *är en av dem som är fridsam och trogen* i Israel: du söker att förgöra en stad och en moder i

Israel: varför ska du uppsluka HERRENS arvedel?

20 Och Joab svarade och sade, Bort det, bort det ifrån mig, att jag skulle uppsluka eller förgöra.

21 Ärendet *är* inte sådant: utan en man från Efraims berg, vid namn Sheba, Bichris son, har höjt sin hand mot kungen, *ja* mot David: utlämna bara honom, och jag kommer ge mig av från staden. Och kvinnan sade till Joab, Se, hans huvud skall bli kastat till dig över muren.

22 Sedan gick kvinnan till allt folket i sin klokhet. Och de högg av huvudet på Sheba, Bichris son, och kastade ut det till Joab. Och han blåste *i* en basun, och de drog sig tillbaka från staden, var man till sitt tält. Och Joab vände tillbaka till Jerusalem till kungen.

23 Nu *var* Joab *satt* över hela Israels här: och Benaiah, Jehoiadas son, *var satt* över cherethiterna och över pelethiterna:

24 Och Adoram *var satt* över tributen: och Jehoshafat, Ahiluds son, *var* skrivare:

25 Och Sheva *var* sekreterare: och Zadok och Abiathar *var* prästerna:

26 Och Ira, jairiten, var också en huvudman hos David.

Kapitel 21

1 Sedan uppstod det en hungersnöd under Davids dagar *i* tre år, år efter år; och David frågade hos HERREN. Och HERREN svarade, *Detta sker* på grund av Saul, och på grund av

hans blodiga hus, eftersom han dräpte gibeoniterna.

2 Och kungen kallade gibeoniterna, och sade till dem; (nu tillhörde inte gibeoniterna Israels barn, utan hörde till amoriternas kvarleva; och Israels barn hade svurit dem: och Saul sökte att dräpa dem i sin nit för Israels barn och Judah.)

3 Därför sade David till gibeoniterna, Vad skall jag göra för er? Och varmed skall jag göra försoning, att ni må välsigna HERRENS arvedel?

4 Och gibeoniterna sade till honom, Vi vill inte ha något silver eller guld av Saul, eller av hans hus; inte heller skall du döda någon man i Israel för vår skull. Och han sade, Vad ni skall säga, *det* kommer jag göra för er.

5 Och de svarade kungen, Den mannen som förtärde oss, och som planerade mot oss *att* vi skulle utplånas från att bli kvar i något *enda* av Israels gränsområden,

6 Låt sju män av hans söner överlämnas till oss, och vi skall hänga upp dem åt HERREN i Sauls Gibeah, *vilken* HERREN utvalde. Och kungen sade, Jag skall ge *dem till er*.

7 Men kungen skonade Mefibosheth, son till Sauls son Jonathan, för HERRENS eds skull som *fanns* mellan dem, mellan David och Sauls son Jonathan.

8 Men kungen tog Aiahs dotter Rizpahs två söner, vilka hon födde åt Saul, Armoni och Mefibosheth; och Sauls dotter Michals fem söner,

vilka hon födde upp för Adriel, meholathiten Barzillais son:

9 Och han överlämnade dem i gibeoniternas händer, och de hängde dem *uppe* på berget inför HERREN: och *alla de* sju föll tillsammans, och blev avrättade under skördedagarna, i de första *dagarna*, i början av kornskörden.

10 Och Rizpah, Aiahs dotter, tog säcktyg, och bredde ut det åt sig ovanpå klippan, ifrån början av skörden tills vatten droppade ner över dem från himlen, och tillät vare sig himlens fåglar att slå sig ner på dem under dagen, eller markens djur om natten.

11 Och det blev berättat för David vad Aiahs dotter Rizpah, Sauls konkubin, hade gjort.

12 Och David for och tog Sauls ben och hans son Jonathans ben från Jabesh-Gileads män, vilka hade stulit dem från Beth-Shans gata, där filisteerna hade hängat dem, när filisteerna hade dräpt Saul på Gilboa:

13 Och han hämtade upp Sauls ben och hans son Jonathans ben därifrån; och de samlade ihop deras ben som blev hängda.

14 Och Sauls och hans son Jonathans ben begravde de i Benjamins land i Zelah, i hans far Kishs grav: och de utförde allt som kungen befallde. Och efter det blev Gud bedd till *igen* för landet.

15 Därtill gick filisteerna återigen i krig mot Israel; och David for ner, och hans tjänare med honom, och stred mot filisteerna: och David blev

utmattad.

16 Och Ishbi-Benob, vilken hörde till jättens söner, vars spjuts vikt *vägde 300 siklar* mässing i vikt, han, varande omgjordad med ett nytt svärd, hade tänkt dräpa David.

17 Men Abishai, Zeruiahs son, hjälpte honom, och slog filistén, och dödade honom. Sedan svor Davids män honom, sägande, Du skall inte mer dra ut till strid med oss, att du inte ska utsläcka Israels ljus.

18 Och det inträffade efter detta, att det åter uppstod en strid med filisteerna vid Gob: då dräpte hushathiten Sibbechai Saf, vilken hörde till jättens söner.

19 Och det blev åter en strid med filisteerna i Gob, där Elhanan, Jaare-Oregims son, en bethlehemit, dräpte gittiten Goliaths *bror*, vars spjutskaft *var* som en vävbom.

20 Och det skedde åter en strid i Gath, där *det* fanns en *väldigt* reslig man, som hade sex fingrar på var hand, och sex tår på var fot, tjugofyra till antalet; och han föddes också åt jätten.

21 Och när han utmanade Israel, dräpte Jonathan, Davids bror Shimeas son, honom.

22 Dessa blev födda åt jätten i Gath, och föll genom Davids hand, och genom hans tjänares hand.

Kapitel 22

1 Och David talade till HERREN denna sångs ord på den dag *som* HERREN hade undsatt honom ur

alla hans fienders hand, och ur Sauls hand:

2 Och han sade, HERREN *är* min klippa, och min borg, och min räddare;

3 Min klippas Gud; till honom kommer jag lita: *han är* min sköld, och min frälsnings horn, mitt höga torn, och min tillflykt, min frälsare; du räddar mig från våld.

4 Jag kommer åkalla HERREN, *som är* värdig att prisas: så skall jag bli räddad från mina fiender.

5 När dödens vågor omgav mig, *då* gjorde ogudaktiga mäns floder mig rädd;

6 Helvetets sorger omringade mig; dödens snaror hindrade mig;

7 I min ångest kallade jag på HERREN, och ropade till min Gud: och han hörde min röst från sitt tempel, och mitt rop *kom* in till hans öron.

8 Sedan skakade jorden och darrade; himlens grundvalar rubbades och skakade, ty han var vred.

9 Det gick upp en rök ur hans näsborrar, och eld ur hans mun *som* förtärde: kol antändes av den.

10 Han böjde också himlarna, och kom ner; och mörker *var* under hans fötter.

11 Och han red på en kerub, och flög: och han syntes på vindens vingar.

12 Och han gjorde paviljonger åt mörkret runt omkring sig, mörka vatten, *och* himlarnas tjocka moln.

13 Av skenet inför honom blev eldkol antända.

14 HERREN dundrade från himlen, och den Högste yttrade sin röst.

15 Och han sände ut pilar, och skingrade dem; blix, och ansatte dem.

16 Och havets kanaler visade sig, världens grundvalar blottades, vid HERRENS tillrättavising, vid vindstöten av hans näsborrars andning.

17 Han sände från ovan, han tog mig; han drog ut mig från många vatten;

18 Han undsatte mig från min starka fiende, och från dem som hatade mig: ty de var för starka för mig.

19 De stod i min väg på min olyckas dag: men HERREN var mitt stag.

20 Han hämtade också ut mig in till en rymlig plats: han undsatte mig, ty han hade behag till mig.

21 HERREN lönade mig enligt min rättfärdighet: enligt mina händers renhet har han återgäldat mig.

22 Ty jag har hållit mig på HERRENS vägar, och har inte ogudaktigt avfallit från min Gud.

23 Ty alla hans domar *var* inför mig: och *angående* hans stadgar, vek jag inte av från dem.

24 Jag var också rättrådig inför honom, och har vaktat mig från min missgärning.

25 Därför har HERREN återgäldat mig enligt min rättfärdighet; enligt min renhet i hans åsyn.

26 Mot den barmhärtige kommer du visa dig *vara* barmhärtig, och mot den rättrådige mannen kommer du visa dig *vara* rättrådig.

27 Mot den rene kommer du visa dig *vara* ren; och mot den vrånge kommer du visa dig *vara* motbjudande.

28 Och det betryckta folket kommer du rädda: men dina ögon *är fästa* på de högmodiga, *att* du må sänka ner dem.

29 Ty du *är* min lampa, O HERRE: och HERREN kommer lysa upp mitt mörker.

30 Ty medelst dig har jag sprungit igenom en trupp: medelst min Gud har jag hoppat över en mur.

31 *Beträffande* Gud, är hans väg fullkomlig; HERRENS ord *är* beprövat: han *är* en sköld åt alla dem som litat till honom.

32 Ty vem *är* Gud, förutom HERREN? Och vem *är* en klippa utom vår Gud?

33 Gud *är* min styrka och kraft: och han gör min väg fullkomlig.

34 Han gör mina fötter lika *som* hindens *fötter*: och ställer mig uppe på mina höjder.

35 Han lär mina händer att kriga; så att en båge av stål tas sönder av mina armar.

36 Du har också gett mig din frälsnings sköld: och din mildhet har gjort mig stor.

37 Du har gjort plats för mina steg under mig; så att mina fötter inte snavade.

38 Jag har jagat mina fiender, och förgjort dem; och vände inte om förrän jag hade gjort slut på dem.

39 Och jag har utplånat dem, och sårat dem, *så* att de inte kunde resa

sig: ja, de är fallna under mina fötter.

40 Ty du har omgjordat mig med styrka till striden: dem som reste sig emot mig har du kuvat under mig.

41 Du har också gett mig mina fienders nackar, att jag skulle förgöra dem som hatar mig.

42 De såg sig omkring, men *det fanns ingen där* till att rädda; *även* efter HERREN, men han svarade dem inte.

43 Då slog jag sönder dem *i små bitar* såsom jordens stoft, jag stampade på dem såsom gatans smuts, *och* spred ut dem.

44 Du har också undsatt mig från mitt folks stridigheter, du har bevarat mig *till att vara* hedningarnas huvud: ett folk *som* jag inte kände skall tjäna mig.

45 Främlingar skall visa mig underdånighet: så snart de ska höra, skall de vara mig lydiga.

46 Främlingar skall tyna bort, och de skall skrämmas ut ur sina fästen.

47 HERREN lever; och välsignad vare min klippa; och upphöjd vare min frälsnings klippas Gud.

48 Det *är* Gud som ger mig hämnd, och som sänker ner folket under mig,

49 Och som hämtar ut mig från mina fiender: du har också lyft upp mig högt över dem som reste sig mot mig: du har undsatt mig från den våldsamme mannen.

50 Därför kommer jag tacka dig, O HERRE, bland hedningarna, och kommer lovsjunga ditt namn.

51 *Han är* frälsningens torn för sin kung: och visar barmhärtighet mot

sin smorde, mot David, och mot hans säd till evig tid.

Kapitel 23

1 Dessa *är* nu Davids sista ord. David, Jesses son, sade, och den man som blev högt upphöjd, Jakobs Guds smorde, och Israels ljuvliga psalmist, sade,

2 HERRENS Ande talade genom mig, och hans ord *var* på min tunga.

3 Israels Gud sade, Israels Klippa talade till mig, Han som råder över människor *måste vara* rättfärdig, regerande i Guds fruktan.

4 Och *han skall vara* som morgonljuset, *när* solen stiger upp, *ja* en morgon utan moln; *som* det späda gräset *spirande fram* ur jorden av det klara skenet efter regn.

5 Även om mitt hus inte *är* så med Gud; har han ändock med mig slutit ett evinnerligt förbund, ordnat i alla *ting*, och säkerställt: ty *detta är* hela min räddning, och allt *mitt* begär, fastän han inte vållar *det* att växa.

6 Men Belials *söner skall* allihopa *bli* som bortkastade törnen, ty de kan inte tas med händer:

7 Men den man *som* skall röra vid dem *måste vara* omgärdad med järn och ett spjutskaft; och de skall fullständigt brännas upp med eld på *samma* ställe.

8 Dessa *är* namnen på de väldiga män som David hade: Den tachmoniten som satt på sätet, främst bland befälen; densamme *var* Adino, ezniten: *han lyfte sitt spjut* mot 800,

vilka han dräpte vid ett *och samma* tillfälle.

9 Och efter honom *var* Eleazar, ahohiten Dodos son, *en* utav de tre väldiga männen med David, när de utmanade de filisteer *som* var församlade där till strid, och Israels män hade farit iväg:

10 Han stod upp, och slog filisteerna tills hans hand var *helt* utmattad, och hans hand satt klistrad till svärdet: och HERREN frambringade en stor seger den dagen; och folket vände tillbaka efter honom bara till att plundra.

11 Och efter honom *var* Shammah, harariten Agees son. Och filisteerna var församlade till ett förband, där *det* fanns ett stycke mark fullt med linser: och folket flydde från filisteerna.

12 Men han stod mitt *ute* på marken, och försvarade den, och dräpte filisteerna: och HERREN åstadkom en stor seger.

13 Och tre av de trettio främsta for ner, och kom till David under skördetiden till Adullams grotta: och filisteernas trupp slog läger i Refaimdalen.

14 Och David *befann sig* då i ett fäste, och filisteernas garnison *fanns* då *i* Bethlehem.

15 Och David längtade, och sade, O om någon *bara* skulle ge mig *att* dricka av vattnet från brunnen i Bethlehem, *den* som *finns* vid porten!

16 Och de tre väldiga männen bröt sig igenom filisteernas här, och drog

upp vatten ur Bethlehems brunn, *den* som *låg* vid porten, och tog det, och förde *det* till David: dock ville han inte dricka av det, utan utgöt det åt HERREN.

17 Och han sade, Bort det från mig, O HERRE, att jag skulle göra detta: *är inte detta* de människens blod som for *och* äventyrade sina liv? Därför ville han inte dricka det. Dessa ting gjorde dessa tre väldiga män.

18 Och Abishai, Joabs bror, Zeruias son, var främst bland tre. Och han lyfte sitt spjut mot trehundra, *och* dräpte *dem*, och hade *ett* namn bland tre.

19 Var han inte mest hedervärd av tre? Därför var han deras befäl: ändock nådde han inte upp till de *första* tre.

20 Och Benaiah, Jehoiadas son, en tapper mans son, från Kabzeel, vilken hade gjort många dåd, han dräpte två lejonlika män av Moab: han gick också ner och dräpte ett lejon mitt i en håla under snöns tid:

21 Och han dräpte en egyptier, en ståtlig man: och egyptiern hade ett spjut i sin hand; men han gick ner till honom med en stav, och ryckte spjutet ur egyptierns hand, och dräpte honom med hans eget spjut.

22 Dessa *ting* gjorde Jehoiadas son Benaiah, och *han* hade ett namn bland tre väldiga män.

23 Han var mer hedervärd än de trettio, men han nådde inte upp till de *första* tre. Och David satte honom över sin vaktstyrka.

24 Asahel, Joabs bror, *var* en av de

trettio; Elhanan, Dodos son från Bethlehem,
25 Haroditen Shammah, haroditen Elika,
26 Paltiten Helez, tekoiten Ira, Ikkeshs son,
27 Anethothiten Abiezer, hushathiten Mebunnai,
28 Ahohiten Zalmon, netofathiten Maharai,
29 Heleb, Baanahs son, en netofathit, Ittai, Ribais son, från Gibeah tillhörande Benjamins barn,
30 Pirathoniten Benaiah, Hiddai, från Gaashs bäckar,
31 Arbathiten Abi-Albon, barhumiten Azmaveth,
32 Shaalboniten Eliahba, av Jashens söner, Jonathan,
33 Harariten Shammah, harariten Ahiam, Sharars son,
34 Elifelet, Ahasbais son, den maachathitens son, giloniten Eliam, Ahithofels son,
35 Karmeliten Hezrai, arbiten Paarai,
36 Igal, Nathans son, från Zobah, gaditen Bani,
37 Ammoniten Zelek, beerothiten Naharai, vapendragare åt Joab, Zeruias son,
38 Ira, en ithrit, Gareb, en ithrit,
39 Hittiten Uriah: trettiosju totalt.

Kapitel 24

1 Och HERRENS vrede upptändes återigen mot Israel, och han uppeggade David mot dem till att säga, Gå, räkna Israel och Judah.

2 Ty kungen sade till Joab, härens befälhavare, som *var* hos honom, Far nu igenom alla Israels stammar, från Dan ända till Beer-Sheba, och räkna ni folket, att jag må veta folkets antal.

3 Och Joab sade till kungen, Må nu HERREN din Gud addera till folket, hur många de *nu* än *må* vara, hundrafalt, och *också* att min herre konungens ögon må se *det*: men varför finner min herre konungen behag i detta ting?

4 Dock fick kungens ord överhand mot Joab, och mot härens befäl. Och Joab och härens befäl gick ut från kungens närvaro, för att räkna Israels folk.

5 Och de passerade över Jordan, och slog läger i Aroer, på den högra sidan om staden som *ligger* mitt i floden Gad, och mot Jazer:

6 Sedan kom de till Gilead, och till Tahtimhodshis land; och de kom till Dan-Jaan, och runt omkring till Zidon,

7 Och kom till Tyres fästning, och till alla hiviternas och kanaaniternas städer: och de for ut till södra Judah, *ända* till Beer-Sheba.

8 Så när de hade farit igenom hela landet, kom de *så tillbaka* till Jerusalem vid slutet av nio månader och tjugo dagar.

9 Och Joab uppgav summan av folkets antal för kungen: och i Israel fanns det 800 000 tappra män som drog svärd; och Judah män *var* 500 000 man.

10 Och Davids hjärta slog honom

efter att han hade räknat folket. Och David sade till HERREN, Jag har syndat stort i det jag har gjort: och nu, jag ber dig, O HERRE, tag bort din tjänares missgärning; ty jag har handlat mycket dåraktigt.

11 Ty när David var uppe på morgonen, kom HERRENS ord till profeten Gad, Davids siare, sägande, 12 Gå och säg till David, Så säger HERREN, Jag lägger fram tre *ting* för dig; välj dig en av dem, att jag må *göra det* mot dig.

13 Så Gad kom till David, och berättade för honom, och sade till honom, Skall sju år av hungersnöd komma till dig i ditt land? Eller vill du fly *i* tre månader för dina fiender, medan de ska jaga dig? Eller att farsoten ska komma över ditt land *under* tre dagar? Rådgör nu, och se vilket svar jag skall vända tillbaka *med* till honom som sände mig.

14 Och David sade till Gad, Jag är i ett stort trångmål: låt oss nu falla i HERRENS hand; ty hans förbarmanden *är* stora: och låt mig inte falla i människohand.

15 Så HERREN sände en farsot över Israel från morgonen ända till den bestämda tiden: och det dog av folket, från Dan ända till Beer-Sheba, 70 000 män.

16 Och när ängeln räckte ut sin hand över Jerusalem för att förgöra det, ångrade HERREN sig om det onda, och sade åt ängeln som förgjorde folket, Det är nog: håll nu tillbaka din hand. Och HERRENS ängel var vid jebusiten Araunahs tröskplats.

17 Och David talade till HERREN när han såg den ängeln som slog folket, och sade, Se, jag har syndat, och har gjort illa: men dessa får, vad har de gjort? Låt din hand, jag ber dig, vara emot mig, och mot min fars hus.

18 Och den dagen kom Gad till David, och sade till honom, Far upp, *och* res ett altare åt HERREN på jebusiten Araunahs tröskplats.

19 Och David, enligt Gads tal, begav sig upp såsom HERREN befallde.

20 Och Araunah tittade, och såg kungen och hans tjänare kommande mot sig: och Araunah gick ut, och böjde sig ner på sitt ansikte på marken inför kungen.

21 Och Araunah sade, Varför har min herre konungen kommit till sin tjänare? Och David sade, För att köpa tröskplatsen av dig, för att bygga ett altare åt HERREN, att farsoten må hejdas från folket.

22 Och Araunah sade till David, Låt min herre konungen ta och offra vad *som förefaller* honom *vara* gott: se, *här är* oxar till brännoffer, och tröskredskap och *andra* redskap till oxarna till ved.

23 Alla dessa *ting* gjorde Araunah, *såsom* en kung, ger till kungen. Och Araunah sade till kungen, Må HERREN din Gud godta dig.

24 Och kungen sade till Araunah, Nej; utan jag skall bestämt köpa *det* av dig till ett pris: inte heller skall jag offra brännoffer åt HERREN min Gud utav det som inte kostar mig något. Så David köpte tröskplatsen

och oxarna för femtio siklar silver.
25 Och David byggde där ett altare
till HERREN, och offrade brännoffer

och fredsoffer. Så HERREN blev
vädjad till för landet, och farsoten
hejdades från Israel.